

SKANDINAVIENS STJERNE

NR. 12 DECEMBER 1953 102. ÅRGANG

Apostlen PAULUS

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 12

DECEMBER 1953

102. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og \$ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til

CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F.

Junius M. Sorensen
Missionspræsident
ansvarshavende red.

Mary Kaiser
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Fra missionspræsidenten	351
En advarsels røst	354
Brev fra Amerika	364
Jule-legende	366
Mormonerne Jerusalem — byen ved den store saltø	369
Distriktskonferencerne — efteråret 1953	374
Kredslærernes budskab	377
Nyt fra hjælpeorganisationerne	377
Personlige nyheder fra nær og fjern	384
Fra missionsmarken	384

„Stjernen“ ønsker sine læsere en rigtig glædelig jul og et godt og velsignet nytår!

Indholdsfortegnelse

for

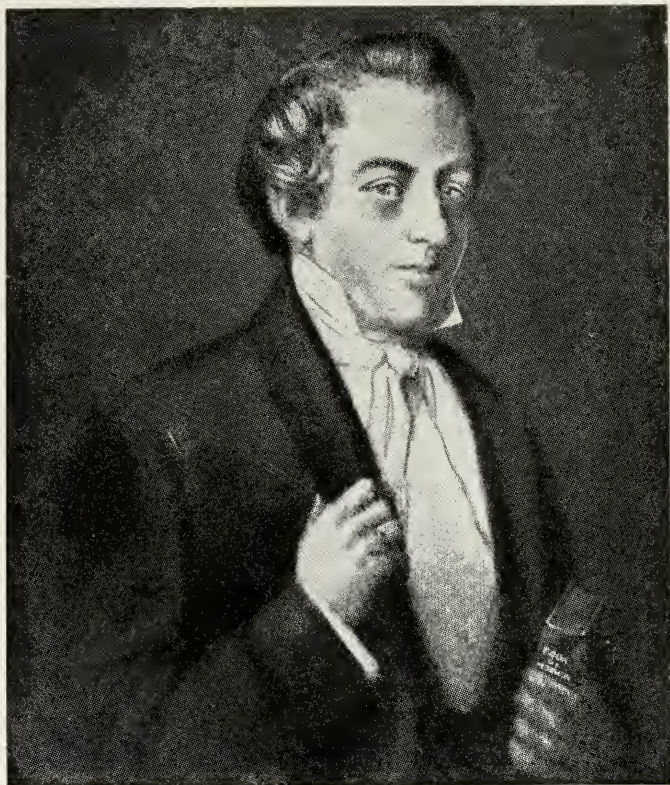
„Skandinaviens Stjerne“
Årgang 1953

Aalborg, Referater fra	22, 50, 87, 113, 207, 208, 303, 344, 346
Aarhus, Referater fra	48, 88, 114, 176, 206, 239, 270, 273
Adresser	143
Afløst — Præsident William M. Hansen	199
Amager, Referater fra	89, 303, 345
Apostel Benson udnævnt til landbrugsminister	12
Apostel Albert E. Bowen død	248
Apostel John A. Widtsoe død	14
I <i>audiens</i> hos kong Frederik den Niende	174
Bennion, Adam S. — Ny apostel	122
Bowen, Apostel Albert E., død	248
Brev fra Amerika	364
Dåb	22, 51, 90, 115, 146, 178, 210, 239, 273, 306, 347, 386
Dåb for døde, af Præsident David O. McKay	319
Den danske mission	56, 73, 163, 261
Den Hellige Lund er en helligdom for de sidste dages hellige	226
Det ugjorte — Digt af Ingeborg Sørensen	77
Distriktskonferencerne — efteråret 1953	262., 294
Distriktskonferencerne — foråret 1953	65
Distriktskonferencerne — efteråret 1953 — Referater	330, 374
Distriktskonferencerne — foråret 1953 — Referater	135, 164
»Du må ikke misbruge Herren din Guds navn« af Spencer W. Kimball	280
Dødsfald	23, 52, 91, 116, 179, 211, 274, 347, 386
Emigrationer	24, 52, 92, 116, 147, 211, 242, 307, 347, 386
En advarsels røst af Parley P. Pratt	4, 28, 65, 96, 124, 152, 187, 216, 249, 286, 324, 354
En apostel ved arbejdet	161
Endnu et tempel i Europa	285
En hilsen, af Eva M. Gregersen	259
Esbjerg, Referater fra	48, 207
Evans, Richard L., Ny apostel	313
Farvel — Kay L. Jensen	195
Film om mormonerne vises i danske biografier	200
Fra missionens præsidentskab 3, 27, 55, 95, 119, 151, 183, 215, 247, 279, 311	351
Fra missionsmarken 22, 48, 87, 113, 143, 175, 206, 238, 270, 303, 344,	384
Fredericia, Referater fra	272
Frederikshavn, Referater fra	385
Fødselsdage	22, 48, 86, 108, 142, 174, 206, 238, 270, 302
Genealogisk forening 21, 46, 85, 112, 142, 172, 204, 236, 269, 301, 342,	383
Gregersen, Eva M.: En hilsen	259
Grenskonferencerne	16
Referater fra <i>grenskonferencerne</i>	77, 103
Grundstensnedlæggelse i Odense	40

	<i>side</i>
Hansen, Præsident William M. — Afløst	199
Hastværk i Gudsdyrkelsen	159
H. C. Andersen-Dag proklameret	132
Herning, Referater fra	208
Hjørnestensnedlæggelse i Randers	123
Hoffmann Larsen, Emilé: Ydnyghed	295
Horsens, Referater fra	50, 113, 114, 145, 209, 384, 385
Hvor høj er prisen?	224
Indbinding af Stjernen 1952	17
Indsat — Præsident Ernest Anton Jensen	334
Indvielse af Odense grens kirkebygning	314
Jensen, Ejnar Due: Lad dig lede af Herrens Ånd!	74
Jensen, Ernest Anton — Indsat	334
Jule-legende	366
Julen	379
Kimball, Spencer W.: »Du må ikke misbruge Herren din Guds navn	280
Kirkens litteratur, Prisliste	42, 164, 296
Kirken ude omkring	64, 133, 200, 228, 262, 294
Kredslærerindernes budskab	169, 201, 234, 264, 298, 336, 377
Kredslærernes budskab 17, 42, 86, 107, 138, 177, 205, 237, 269, 297, 335, 377	377
Kvindelig hjælpeforening 18, 43, 82, 108, 139, 169, 201, 234, 264, 298, 336, 377	377
Kobenhavn, Referater fra	87, 88, 143, 145, 176, 239
Lad dig lede af Herrens Ånd! af Ejnar Due Jensen	74
Logstor, Referater fra	51
McKay, Præsident David O.: Dåb for de døde	319
McKay, Præsident David. O.: Når ungdommen ser frem mod ægte- skabet	184
Missionæraflysninger 24, 64, 92, 116, 148, 180, 212, 243, 276, 308, 388	388
Missionærankomster	24, 52, 179, 211, 242, 275, 308, 348, 387
Missionærerne, billeder af alle	56—63
Missionærforflyttelser 24, 52, 92, 116, 147, 179, 211, 242, 275, 308, 347, 388	388
På <i>Moders Dag</i>	121
Mormonernes Jerusalem — byen ved den store saltso	369
Når ungdommen ser frem mod ægteskabet, af Præsident David O. Mc Kay	184
Ny apostel — Adam S. Bennion	122
Ny apostel — Richard L. Evans	313
Nyborg, Referater fra	115
Nye general-autoriteter	314
Nyt fra hjælpeorganisationerne 18, 43, 82, 108, 139, 169, 201, 234, 264, 298, 336, 377	377
Odense, grundstensnedlæggelse	40

	<i>side</i>
Odense, indvielse af kirkebygning	314
Odense, Plan over	196
Odense, Referater fra	175, 303
Odense, Rejsegilde på den nye kirkebygning	75
Ordinationer	23, 52, 91, 115, 147, 178, 210, 241, 274, 306, 347, 386
Overholdelse af fastedagen	197
Personlige nyheder fra nær og fjern	22, 48, 86, 108, 142, 174, 206, 238, 269, 302, 343, 384
Pratt, Parley P.: En advarsels røst	4, 28, 65, 96, 124, 152, 187, 216, 249, 286, 324, 354
Primary	21, 47, 84, 111, 141, 171, 203, 235, 267, 300, 340, 384
Præsident David O. McKay indvier mindebro	230
Randers, Hjørnestensnedlæggelse	123
Randers kirkebygning	38
Randers, Referater fra	49, 114, 144, 238, 272, 303
Randers, Rejsegilde	198
Rejsegilde på den nye kirkebygning i Odense	75
Rejsegilde på Randers kirkebygning	198
Richards, ældste Stayner, afgået ved døden	224
Silkeborg, Referater fra	113, 143, 270, 384
Skive, Referater fra	175, 271
Sæt dig et bestemt mål	227
Søndagsskolen	20, 44, 83, 110, 140, 170, 202, 236, 266, 302, 339, 382.
Sørensen, Ingeborg: Det ugjorte — digt	77
Tempelbyggegrunde	257
Til missionærer, søskende og venner i den danske mission!	200
Tobaks-kræft	256
Udelukkelse	147
Ungdomsforeningen	19, 45, 83, 112, 141, 173, 237, 267, 300, 341, 381
Ungdomstævnet i Odense, referat	230
Ungdomstævnet, Program — Tillæg til juli-nummeret	
Velsignelser	23, 52, 91, 116, 146, 177, 241, 274, 306
Widtsoe, Apostel John A., død	14
Ydmyghed, af Emilé Hoffmann Larsen	295
Ældste Stayner Richards afgået ved døden	224

Fra missionspræsidenten

Profeten Joseph Smith

Der er tre store begivenheder, som kommer i den sidste del af december. Den ene er den tid, da vi personlig bestemmer alle vore forsætter for det nye år, og de kan være mange eller kun få. Jeg føler sommetider, at vi har alt for mange, som så bliver kastet bort i det kommende år. Et forsæt, der ikke overholdes, burde aldrig være taget, fordi ethvert forsæt, som vi bryder, svækker vor karakter lige så meget, så lad os ikke tage færre beslutninger, men holde dem, vi tager.

December bringer os julen med alle dens glæder. Jeg vil gerne ønske alle missionærerne i Danmark en rigtig glædelig jul, og sige til dem, at julen her i Danmark vil blive noget forskellig fra den, vi har i Amerika med vore kære, men lad os tage del i julens ånd her i Danmark og huske, at disse gode mennesker også har en slags Santa Claus her og en ånd, som harmonerer med julen, ligesom vi har

hjemme. Til alle soksende og venner, som læser »Stjernen«: Jeg ønsker alle en glædelig jul, og må Herren velsigne os alle med sin ånd på denne dag, og må vi tilfulde føle den samme ånd, som hyrderne følte, da engelen sagde: »Jeg forkynder eder en stor glæde. Thi eder er i dag en Frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!« Denne forkyndelse er en af de store begivenheder, som december bringer til vort sind, og som de kristne verden over fejrer fremfor alle andre højtider.

Der er endnu en dag i december, som vi agter højt og taler en del om, og det er den 23. december, Profeten Joseph Smiths fødselsdag. Jeg vil gerne sige nogle få ord og henlede eders opmærksomhed på nogle få hændelser i hans liv, som måske vil kunne hjælpe os til at påskønne, hvad han gjorde for os, og hvad han udførte blot i nogle få korte år. Joseph Smith var af ringe byrd, således som store mænds liv tit indledes. Hans hjem var fattigt med kun få bekvemmeligheder og med så få penge, at det lige var tilstrækkeligt til livets fornødenheder. Hans uddannelse førte ham aldrig til en højere skole, men i en alder af 14 år var hans åndelige forhold til Herren af en så høj standard, at da han læste skriftstedet i Jakobs Brev 1:5: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelse, og så vil den blive ham givet«, var der tilstrækkelig kraft bag hans bøn til, at den steg op til himmelen, og til at Gud Faderen og hans Søn Jesus kom ned og talte med ham, og han fik svar på sin bøn. Han fik at vide, at den sande kirke ikke fandtes på jorden, men at han, hvis han var trofast, ville blive et redskab i Herrens hånd til at gengive Jesu Kristi evangelium i dets fylde.

I løbet af de næste fire år modtog han mange englebesøg, og derefter vidste Herren, at han kunne stole på Joseph Smith, så han afleverede til den unge profet en hellig optegnelse, som havde været i Herrens varetægt, gemt bort i en cementeret kasse, som havde været begravet i jorden i 1400 år, og ved hjælp af Urim og Tummin og med Herrens bistand oversatte han denne optegnelse og bragte dermed Mormons Bog frem, som vi har den i dag.

Hvis lærdommene i denne bog efterleves, vil de bringe menneskeheden ind i Guds celestiale rige. Hvis vi tænker over, hvad dette betyder, ville vi måske synge »Hav tak for profeten, du sendte«. Det synes, som om han, da han havde udført dette, først lige havde begyndt sit værk, for vi ser, at i maj 1829, da han ønskede nogle oplysninger om præstedømmet, gik han til Herren i bøn, og Johannes Doberen kom og talte til ham, og gav ham og Oliver Cowdery det aronske præstedømme. Han forstod snart, at det aronske præstedømme ikke var tilstrækkeligt, så han spurgte Herren, hvad han derefter skulle gøre, og Peter, Jakob og Johannes blev da sendt ned til ham med instruktioner om, hvad han skulle gøre, og gav ham det melkise-dekske præstedømme.

Jeg gad vide, om vi virkelig tænker på, hvad det betød for en ung

mand, som endnu ikke var fyldt 25 år, at blive betroet nøglerne til himmeriges rige med instruktioner om at oprette Guds rige på jorden, hvad han gjorde den 6. april 1830. Så siger jeg: »Priser Profeten, som skued Jehova«.

Jeg vil gerne fortælle nogle få meget vigtige begivenheder i hans liv, som betyder så meget for Kirken og for alle sandhedssøgende sjæle i verden. Kirtland templet var blevet bygget gennem forfølgelser, kraft, ofre og hårdt arbejde, var indviet til Herren, og Herren gjorde brug af det blot en kort tid efter dets fuldførelse. Det første, han gjorde, var at besøge Profeten og Oliver Cowdery og tale til dem, så de kunne bære vidnesbyrd om, at Kristus lever, for de så ham. Derefter viste Moses sig for dem og afleverede sit budskab, så kom Elias og så Elisa og afleverede deres budskab. Gennem alt dette kan vi let forstå, at et vidunderligt værk var ved at komme frem blandt menneskenes børn. Foruden alt dette gav han til Kirken og til verden 134 åbenbaringer, således som de er nedskrevet i Lære og Pagter. Jeg vil gerne råde alle sidste dages hellige til at læse og studere disse åbenbaringer, fordi de indeholder Guds åbenbarede vilje til mennesket, og der er mange vigtige lærdomme og ordinancer, som vi må lære og adlyde, hvis vi skal blive frelst og komme ind i den højeste grad af Guds celestiale rige.

Hvis vi forstår alt, hvad Profeten Joseph Smith gjorde i sit liv her på jorden, kan vi alle sige, at han gjorde mere for menneskehedens frelse end noget andet menneske, der nogensinde har levet på jorden, med undtagelse af Jesus Kristus selv. Joseph Smith levede for sandheden, og for hans liv blev taget i Carthage fængslet, erklærede han, at han ville dø uskyldig, fordi hans samvittighed var uplettet for Gud og alle mennesker.

En af de største ting, han gjorde for medlemmer af Kirken, var, at han fik myndighed fra himmelen til at skænke os den Helligånds gave, hvorigennem vi kan bevidne, at vi ved, at Kristus lever, og at Joseph Smith var en sand Guds Profet.

Lad os værne om vort vidnesbyrd og være lige så trofaste mod vore pagter, som Joseph Smith var mod den tillid, som Herren viste ham.

Jeg beder ydmygt om dette i Jesu Kristi navn. Amen.

Junius M. Sorensen, missionspræsident.

DEN BEDSTE JULEGAVE

er en af Kirkens bøger eller et abonnement på »Skandinaviens Stjerne«. Gavekort på Stjernen kan bestilles ved indsendelse af beløbet kr. 8,50 på postgiro 333.38. Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F.

EN ADVARSELS RØST

Af Parley P. Pratt.

Vi vil nu vende os til Johannes's Åbenbaring og betragte staden efter dens fornyelse og se, om den ligner det billede, der er fremstillet af den, før dens sidste forandring. Se 21. og 22. kapitel:

»Og jeg så en ny himmel og en ny jord; thi den første himmel og den første jord var forsvundet, og havet var ikke mere. Og jeg så den hellige stad, det ny Jerusalem, komme ned fra himmelen fra Gud, rede som en brud, smykket for sin brudgom. Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige: »Se, nu er Guds bolig hos menneskene, og han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem, og han skal tørre hver tåre af deres øjne, og der skal ingen død være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere; thi det, som var før, er nu forsvundet.« Og han, som sad på tronen, sagde: »Se, jeg gør alting nyt.« Og han siger: »Skriv, thi disse ord er troværdige og sande.« Og han sagde fremdeles til mig: »De er opfyldt. Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden. Den, der tørster, vil jeg give af kilden med livets vand ufor skyldt. Den, som sejrer, skal arve dette, og jeg vil være hans Gud, og han skal være min søn. Men de fejge og utro og afskyelige og morderne og de utugtige og troldmændene og afgudsdyrkerne og alle løgnerne, deres plads er i søen, som brænder med ild og svovl; det er den anden død.« Og en af de syv engle med de syv skåle, der var fulde af de syv sidste plager, kom og talte med mig og sagde: »Kom, så skal jeg vise dig bruden, Lammets hustru.« Og han førte mig i ånden op på et stort og højt bjerg og viste mig den hellige stad, Jerusalem, som kom ned fra himmelen fra Gud, med Guds herlighed i øje. Den funkledede som den dyreste ædelsten, som krystalklar jaspis. Den havde en svær og høj mur med tolv porte, og ved portene stod der tolv engle; og der stod skrevet navne på portene: navnene på Israels børns tolv stammer. Mod øst var der tre porte og mod nord tre porte og mod syd tre porte og mod vest tre porte. Og bymuren havde tolv grundstene, og på dem stod tolv navne: navnene på Lammets tolv apostle. Og han, som talte med mig, havde en målestok, et guldrør til at måle staden og dens porte og dens mur. Staden danner en firkant og er lige så lang, som den er bred. Og han målte staden med røret: tolv tusinde stadier, dens længde, bredde og højde er ens. Og han målte dens mur: hundrede og fire og fyrretyve alen efter menneskers mål, som også er engles mål. Og muren

var bygget af jaspis, og staden selv var af rent guld, der lignede rent glas. Bymurens grundstene bestod af alle slags prægtige ædelstene: den første grundsten var jaspis, den anden safir, den tredje kalkedon, den fjerde smaragd, den femte sardonyks, den sjette sarder, den syvende krysolit, den ottende beryl, den niende topas, den tiende krysopras, den ellefte hyacint, den tolvte ametyst. Og de tolv porte var tolv perler, hver af portene bestod af een perle, og stadens gade var af rent guld ligesom gennemsigtigt glas. Og noget tempel så jeg ikke i staden; thi dens tempel er Herren, Gud, den Almægtige, og Lammet. Og staden behøver ikke sol eller måne til at skinne for den; thi Guds herlighed har oplyst den, og Lammet er dens lys. Og folkeslagene skal vandre i dens lys og jordens konger bringe deres herligheder til den, og dens porte skal ikke lukkes dagen lang — nat skal dér jo ikke være — og man skal bringe folkeslagenes pragt og kostbarheder til den. Og intet urent skal nogen sinde komme ind i den, ej heller nogen, som øver vederstyggelighed og løgn; kun de, som står skrevet i Lammets bog, som er livets bog. Og han viste mig en flod med livets vand, klar som krystal. Fra Guds og Lammets trone vælder den ud midt i stadens gade. På begge sider af floden vokser livets træ, som bærer frugt tolv gange; hver måned giver det sin frugt; og bladene fra træet er til lægedom for folkene. Og der skal ikke mere være noget, som er under forbandelse. Og Guds og Lammets trone skal være i staden, og hans tjenere skal tjene ham, og de skal se hans ansigt, og hans navn skal stå på deres pander. Og der skal ingen nat være mere, og de trænger ikke til lys fra lampe eller lys fra sol, thi Gud Herren skal lyse over dem; og de skal være konger i evighedernes evigheder. Og han sagde til mig: »Disse ord er troværdige og sande; og Herren, profeternes ånders Gud, har udsendt sin engel for at vise sine tjenere, hvad der skal ske i en hast. Og se, jeg kommer snart. Salig er den, som holder fast ved de profetiske ord i denne bog!«

Af denne skønne beskrivelse lærer vi: 1) At den nye jord ikke skal være delt af noget hav, og følgelig vil det, som nu kaldes det østlige og vestlige fastland, da være eet land. 2) At Herren ikke alene gør himmelen og jorden, men alting, nyt. 3) At staden skal ligge i en firkant og have tolv porte med de tolv stammers navne, et på hver port, tre porte mod nord, tre mod syd, tre mod øst og tre mod vest — altså ganske på samme måde som den vil eksistere timeligt i de tusind år, som er beskrevet hos Ezekiel. 4) At den bestod af ædelstene og guld, ligesom den timelige stad, Esajas beskrev. 5) At en ren flod af livsens vand, klart som krystal, skal udspringe fra Guds trone og strømme igennem denne fornyede stad, ligesom levende vand strømmer ud fra helligdommen i den timelige stad, som Ezekiel

har beskrevet. 6) At livsens træ stod på begge sider af floden; det træ, som engang har båret tolv gange frugt og givet frugt hver måned, og hvis blade har været til lægedom for folkene. Men nu, da Johannes ser det, har folkene ikke lægedom behov, thi doden er ikke mere, ej heller pine, ej heller sorg; thi de forrige ting er borte, og alt er blevet nyt, følgelig taler han her om det forbigangne, thi han siger, at de var til lægedom for folkene og sigter rimeligvis hermed til den tid, da de, ifølge Ezekiels ord, eksisterede timeligt, før den sidste forandring fandt sted.

Hovedindholdet af det, vi har omtalt, er altså, at Ezekiël og de øvrige profeter har skildret os stæderne Zion og Jerusalem, således som de vil blive i den tusindårige hvile, som vi kalder milleniet, og Johannes har beskrevet os de samme stæder efter deres sidste forandring, når de kommer ned fra himmelen fra Gud og står på den nye jord. Men Ether har givet os en kort beskrivelse af, hvorledes de vil se ud, både i deres timelige og i deres evige tilstand; og han har tydelig fortalt os deres beliggenhed, fra først til sidst, nemlig det nye Jerusalem i Amerika, beboet af Josefs efterkommere og dem, der samles med dem, og som har tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod; og det andet Jerusalem, på dets tidligere sted, beboet af Israels hus, indsamlet fra Nordenland og fra alle lande, hvor de har været spredt, med deres klæder tvættet hvide i Lammets blod. Hermed slutter vi vor omtale af dette emne.

Jeg vil blot tilføje, at De forenede Staters regering i længere tid har arbejdet på at samle Josefs efterkommere netop til det sted, hvor de til sidst vil bygge et nyt Jerusalem, en Zions stad, ved hjælp af ikke-jøderne, som vil samle dem fra alle dele af landet: og denne indsamling er tydelig forudsagt i Mormons Bog og andre åbenbaringer, og stedet er udpeget i forvejen, og tiden for dets fuldbyrdelse er fastsat. Og med mindre ikke-jøderne omvender sig fra deres vederstyggeligheder og indgår i den samme pagt, vil de snart blive fuldstændigt udryddet af landet, således som der står skrevet hos Esajas 60:12: »Thi det folk og rige, som ikke tjener dig, skal gå til grunde, og folkene skal lægges ode i bund og grund«. Og som der er skrevet af profeten Nephi i Mormons Bog (3 Nephi 21. kap.): »Og sandelig siger jeg jer: Jeg giver jer et tegn, så I kan vide tiden, når disse ting skal ske, da skal jeg indsamle mit folk, Israels hus, efter deres lange adspjaltelse og atter oprette mit Zion iblandt dem. Og se, dette er det, jeg vil give jer til tegn, thi sandelig siger jeg jer, at disse ting, som jeg forklarer for jer, og som jeg herefter selv vil forklare, og som ved den Helligånds kraft, som skal gives jer af Faderen, skal kundgøres for ikke-jøderne, så de kan få kundskab om dette folk, som er en levning af Jakobs hus, og angående dette mit folk, som skal

blive spredt af dem. Sandelig, sandelig siger jeg jer, at dette skal blive dem forkyndt af Faderen og komme frem ved Faderen fra dem til jer; thi det er i overensstemmelse med Fadersns visdom, at de slår sig ned i dette land og bliver et frit folk gennem Faderens magt, så at denne kundskab måtte komme for dagen fra dem til en levning af jeres sæd, så Faderens pagt, som han har gjort med sit folk, Israels hus, må opfyldes. Når derfor dette værk og det værk, som herefter skal udføres blandt jer, skal komme frem fra ikke-jøderne til jeres sæd, som skal nedsynke i vantro for deres ugudeligheds skyld; thi således behager det Faderen, at det skal komme frem fra ikke-jøderne, så han kan vise sin magt for ikke-jøderne i den hensigt, at om ikke-jøderne ikke vil forhærde hjertet, at de da må kunne omvende sig og komme til mig og blive døbt i mit navn og få kundskab om de sande punkter i min lære, så de må blive regnet blandt mit folk, Israels hus. Og når dette sker, og dine efterkommere begynder at få kundskab om disse ting, skal det være et tegn for dem, så de kan vide, at Faderens værk allerede er begyndt til opfyldelse af den pagt, som han har gjort med folket, som er af Israels hus. Og når den dag kommer, skal det ske, at konger skal holde munden tillukket; thi det, der ikke blev dem fortalt, skal de se, og det, som de ikke har hørt, skal de overveje. Thi på den dag skal Faderen for min skyld udføre et værk, som skal blive et stort og underfuldt værk blandt dem; og der skal findes sådanne mellem dem, som ikke vil tro det, endskønt man forkynder det for dem. Men se, min tjeners liv skal være i min hånd; derfor skal de ikke tilføje ham nogen skade, selvom han skal blive mishandlet for deres skyld. Dog vil jeg helbrede ham, thi jeg vil vise dem, at min visdom er større end djævelens list. Derfor skal det ske, at den, som ikke vil tro på mine ord, jeg, som er Jesus Kristus, hvilke ord Faderen skal lade ham bringe til ikke-jøderne og skal give ham magt til at bringe det frem for ikke-jøderne (det skal ske, som Moses sagde), skal blive udryddet af mit folk, som tilhører pagten. Og mit folk, som er en levning af Jakob, skal være blandt ikke-jøderne, ja, midt blandt dem som en løve blandt skovens vilde dyr, som en ung løve blandt fåreflokkene, der, når den går igennem dem, tramper dem ned og sønderriver dem, og ingen kan redde dem. Deres hånd skal hæves over deres modstandere, og alle deres fjender skal udryddes. Ja, ve ikke-jøderne, dersom de ikke omvender sig; thi det skal ske på den dag, siger Faderen, at jeg vil udrydde dine heste, som er midt iblandt dig, og jeg vil odelægge dine stridsvogne; og jeg vil lægge byerne i dit land øde og nedbryde dine befæstede steder; og jeg vil gøre ende på trolddom i dit land, og du skal ikke mere have sandsigere; og jeg vil også odelægge dine udskårne billeder og dine oprejste bil-

ledstøtter af din midte, og du skal ikke længere tilbede dine hænders værk; og jeg vil oprykke dine lunde af din midte; og jeg vil ødelægge dine byer. Og det skal ske, at al løgn og bedrageri, al misundelse og strid, præstelist og horeri skal afskaffes. Thi det skal ske, siger Faderen, at hver den, som på den dag ikke vil omvende sig og komme til min elskede søn, vil jeg udrydde af mit folk, o Israels hus, og jeg vil nedkalde hævn og vrede over dem, ja, over nationerne, sådan som de ikke har hørt. Men dersom de vil omvende sig og lytte til mine ord og ikke forhærde deres hjerter, vil jeg oprette min kirke blandt dem, og de skal optages i pagten og blive regnet blandt disse overblevne af Jakob, hvem jeg har givet dette land som arveland. Og de skal hjælpe mit folk, resten af Jakobs hus og så mange af Israels hus, som vil komme, at bygge en by, som skal kaldes det nye Jerusalem. Og da skal de hjælpe mit folk, som er spredt over hele landet, til at blive indsamlet til det nye Jerusalem. Og da skal himlens kræfter komme ned iblandt dem; og jeg skal også være midt iblandt dem. Og på den dag skal så Faderens værk begynde, ja, når dette evangelium skal prædikkes blandt de overblevne af dette folk. Sandelig siger jeg jer: På den dag skal Faderens værk begynde blandt de spredte af mit folk, ja, selv blandt de tabte stammer, som Faderen har ført ud af Jerusalem. Ja, da skal Faderens værk begynde blandt de adsplittede af mit folk for at berede vejen, hvorigennem de kan komme til mig, så de kan komme til mig, så de kan påkalde Faderen i mit navn. Ja, og da skal Faderens værk begynde blandt alle nationer, for at vejen kan blive beredt, hvorigennem hans folk kan blive ført hjem til deres arveland. Og de skal gå ud fra alle nationer, men de skal ej drage ud i hast eller flygte, thi jeg vil gå foran dem, siger Faderen, og jeg vil være bag dem.«

O, I overblevne af Josefs sæd, jeres hemmelighed er åbenbaret, I, som er foragtet, slået, adspredt og drevet af ikke-jøderne fra sted til sted, indtil kun nogle få af jer er tilbage! O, I, som er plaget, jaget hid og did af stormen og ikke trøstet, løft jeres hoved og glæd jer, thi jeres forløsning nærmer sig: ja, vi har fundet jeres optegnelser, Guds orakler, som engang blev overleveret til jeres fædre, og som har været skjult for jer i lang tid på grund af jeres vantro. Se, de skal snart blive gengivet til jer. Da skal I fryde jer, thi I skal forstå, at det er en velsignelse fra Guds hånd; og mørkets skæl skal falde fra jeres øjne, og ikke-jøderne skal ikke mere få magt over jer, men I skal indsamles ved dem og oprejses igen og blive et oplyst folk. Tiden er kommet, ja, værket er allerede begyndt; thi vi har set jer blive samlet ind fra alle dele af landet til det sted, Gud har beskikket for ikke-jøderne til at samle jer. Nedlæg derfor jeres våben, vægrer jer ikke mere mod ikke-jøderne,

når de vil samle jeres forskellige stammer, thi jeres store Guds hånd er i alt dette, og det blev altsammen forudsagt af jeres forfædre for titusinde nymåner siden. Lad dem derfor fredelig fuldbyrde denne sidste venskabstjeneste, som en venlig erstatning for de forurettelser, de har tilføjet jer.

Det er med følelser dels af glæde og dels af sorg, jeg har berørt disse ting; sorg, når jeg tænker på, hvorledes I er blevet slået, og glæde, når jeg betragter den lykkelige forandring, som nu venter jer. Det smerter mig ligeledes, når jeg lader tanken dvæle ved den frygtelige ødelæggelse, som forestår ikke-jøderne, med mindre de omvender sig. Men Jehovas evige hensigter må fortsætte, indtil alle hans forjættelser er opfyldt, og ingen kan forhindre det: derfor, o Gud, lad din vilje ske! Men medens jeg endnu dvæler ved dette emne, med følelser, som lettere kan føles end beskrives, forekommer det mig, at jeg kan høre indianernes melankolske sang genlyde gennem hans fødelands skove. Den hvisker således:

Du, vore fædres store ånd! o bøj dit øre,
hav medynk med den røde mand! hans bøn du høre!
O, længe har du tugtet ham med straffen svær;
udsluk din vredes ild! Barmhjertig mod ham vær!
Når vil den hvide mand dog lade os i ro,
at vi arme adspredte i fred kan fæste bo?
Vil du, at vi mod vestlig kyst skal drives endnu hen,
så ej engang en levning af folket blir igen?
Forbyd det, store ånd, og vis barmhjertighed;
fra himlen send din sandhed, og giv os arme fred!
Ræk ud din stærke arm, fra trængsel os forløs!
Og som i fordums dage velsignelser udøs!

6. KAPITEL

Guds handlemåde med menneskene med hensyn til åbenharing.

»Og han lod alle folk nedstamme fra eet menneske og lod dem bosætte sig på hele jordens flade, og han fastsatte bestemte tider og landegrænser for dem, for at de skulle søge Gud, om de dog kunne famle sig frem til ham og finde ham, så sandt han ikke er langt fra en eneste af os; thi i ham lever og røres og er vi«. (Ap. Gern. 17:26—28).

Af ovenstående skriftsted lærer vi, at alle mennesker er af eet blod; at de er beskikket til at bo på hele jorden (Amerika ikke undtaget); at Herren har fastsat sine grænser for dem, det vil sige, han har delt jorden mellem sine børn og givet hvert folk den del, der syntes ham bedst, f. eks. Kanans land til Israel, Bjerget Sejr til Esau, Arabien til Ismael, Amerika til

Josefs efterkommere o. s. v., ligesom en fader udstykker et stort stykke land til sine børn; og endelig, at han har skænket alle folk på jorden det privilegium at søge efter ham og finde ham, samt at han ikke er langt borte fra nogen af dem, enten de så er i Asien, Afrika, Europa eller Amerika eller endog på øerne i havet. Dersom nu et folk i en hvilken som helst tidsalder ville benytte sig af denne rettighed, hvad ville det da opnå? Jeg svarer »åbenbaring«, for intet folk har nogensinde fundet eller kan finde Gud på nogen anden måde. Har menneskenes børn nogensinde fundet Gud, så er det sket ved direkte åbenbaring fra ham, idet han har åbenbaret sin vilje for dem, og dersom de ikke har fundet ham på denne måde, så har de aldrig kendt ham; og hvis de fik åbenbaringer, var det deres privilegium at nedskrive dem til lærdom for deres børn. Og denne optegnelse ville være hellig, fordi den indeholdt Guds ord, og ville altså være en *hellig Bibel*, hvad enten den er skrevet af jøderne, de ti stammer, nephiterne eller ikke-jøderne. Jeg vil lige så gerne have evangeliet skrevet af Nephi, Mormon, Moroni eller Alma, som evangeliet skrevet af Mattæus, Markus, Lukas eller Johannes. Og jeg ville lige så gerne tro en åbenbaring, der var givet i Amerika, som tro en åbenbaring, givet i Asien; thi hvis nogensinde en nation ikke fik åbenbaring, så var det, fordi den ikke havde gjort sig værdig dertil, da den blev tilbudt dette privilegium. Men hvorfor var da nogle folk overladt i mørke fra slægt til slægt, uden åbenbaringens lys til at vejlede dem? Jeg svarer, fordi deres forfædre i en eller anden tidsalder forkastede åbenbaring, udstødte og dræbte profeterne og vendte det dove ore til det, som hører Gud til, indtil Gud fratog dem det, som de havde, og overgav det til et andet folk, og lod dem fra slægt til slægt opvokse i uvidenhed, indtil han på ny ville anse det for tjenligt at sende sit lys og sin sandhed til dette folk; men de, som ikke forkastede noget lys, er ikke under fordømmelse, og Guds barmhjertighed har krav på dem, gennem Kristi blod, som sonede for verdens synder. De hedenske folk, som aldrig har haft åbenbaringens lys, vil blive frelst ved Kristi blod, medens deres forfædre, som forkastede lyset, bliver fordømt, for det er deres fordømmelse, at da lyset kom, forkastede de det.

Lad os nu betragte de forskellige tidsaldres historie. I begyndelsen fik mennesket lys ved direkte åbenbaring, thi Adam, Kain og Abel talte med Herren. I den næste tidsalder havde de ligeledes åbenbaring, thi Enok vandrede med Herren, og så ikke blot Kristi første komme, men også hans andet komme, og han sagde: »Se, Herren kommer med sine hellige titusinder for at holde dom over alle og straffe alle de ugudelige« o. s. v. som det er skrevet i Judas' brev. Heraf ser vi, at Enok kendte Messias og profeterede om ham med en apostels frimodighed.

I Noas dage var der atter åbenbaring, og alle disse var ikke-jøder, eller rettere navnet Israel var endnu ikke blevet givet til Jakob ved engelen. Når det nu var så mange ikke-jøders privilegium at erholde Herrens ord og få kundskab om den sande Gud ved åbenbaring, så må det også have været alle andre menneskers privilegium, og hvis nogen sank ned i mørket og dyrkede afguder, indtil Gud overlod dem til at ove uterlighed og al anden slags vederstyggelighed, og til sidst tog sine orakler fra dem og indskrænkede dem til Abraham, så var det, fordi de i lang tid havde forkastet dem og gjort sig uværdige til dem, så det synes, som om Guds åbenbaringer fra begyndelsen af Israels dage særlig blev givet til den udvalgte sæd, der var udvalgt netop med det formål, at de kunne modtage Guds orakler, præstedømmet, gudstjenesten og de forjættelser, som havde eksisteret fra begyndelsen blandt ikke-jøderne, men som disse for længe siden havde gjort sig uværdige til.

Men i tidens lob gjorde Israel sig uværdig til at vedblive at have disse velsignelser, ved at stene og dræbe profeterne samt ved at forkaste Messias og alle dem, som Gud sendte til dem, indtil Gud tilsidst tog riget fra dem som nation betragtet, og gav det til ikke-jøderne, idet han bar over med deres vankundighed fra den tid, riget toges fra dem, indtil det atter blev gengivet til dem. Men så snart Guds rige var oprettet igen blandt ikke-jøderne, bød han dem allevegne at omvende sig, og dersom de ikke gjorde det, kom de under fordømmelse, men ikke før. Derimod var riget ikke så snart taget fra jøderne, før dets frugter ophørte blandt dem, og de adspredtes blandt alle nationer, hvor de aldrig igen har hort inspirationens stemme befale, at de skulle omvende sig. Og hvis nogen ikke-jøde har befalet dem at omvende sig og lade sig døbe (i Herrens navn), uden at være inspireret og beskikket til at gøre det, da har man handlet uden myndighed overfor dem. Ikke, at omvendelse var nogen synd, men det urigtige bestod i, at man foregav at være sendt med et budskab, uden at dette var tilfældet, thi når Gud befaler menneskene at omvende sig, sender han nogen med befalingen, for at de kan lære det til dem, som det er beregnet for. Og hvis han ikke befaler dem at gøre noget, så forlanger han det heller ikke af dem. Den, som siger, at jøderne som et folk har fået befaling til at omvende sig og lade sig døbe i de sidste sytten hundrede år, siger noget, som ikke kan bevises, med mindre han kan bevise, at der er sket ny åbenbaring i det nævnte tidsrum, hvorved nogen blev beskikket til at gå til dem i et sådant ærinde; heller ikke vil nogen jødisk generation, som har levet, siden inspirationen ophørte, blive dømt for at have forkastet noget budskab fra Gud, da han ikke har sendt noget sådant til dem; men deres forfædre, som forkastede evangeliet, er under fordømmelse.

Når mænd blev sendt med evangeliet til ikke-jøderne, fik disse befaling til at omvende sig, og dette bud var i kraft, såfremt de mænd, der forkyndte det, var sendt med den rette myndighed og inspireret af den Helligånd; men da de havde dræbt apostlene og de inspirerede mænd og misbrugt deres velsignelser, indtil Gud tog dem bort og efterlod dem uden inspiration, da faldt straffen på den slægt; og de, som har levet senere, har aldrig fået befaling til at omvende sig og lade sig døbe (undtagen ved ny åbenbaring), og enhver, som siger, at Gud har befalet en ikke-jøde at omvende sig og lyde evangeliet, siden de dage, da inspiration ophørte, eller siden apostlenes og profeternes dage ophørte, siger noget, som ikke kan bevises, med mindre han beviser, at der er sket åbenbaring siden den tid, hvorved mænd igen er blevet kaldet til at gå til ikke-jøderne med et sådant budskab.

Så meget er vist, at Gud ikke kræver mere af en slægt end at gøre det, som han befaler; en slægt, som han ikke åbenbarer noget til, eller til hvem han ikke sender mænd med et budskab fra ham, har intet budskab at adlyde og intet at forkaste, og følgelig er der intet, der binder dem, undtagen de moralske grundsætninger om ret og uret, som er lige bindende i enhver tidsalder i forhold til den kundskab, som folket har om moralsk retskaffenhed.

Men i de sidste dage har Gud atter talt fra himmelen og kaldet mænd til at gå ud, først til ikke-jøderne for at befale dem allevegne at omvende sig og adlyde evangeliet, og derefter til jøderne og befale dem at omvende sig og adlyde evangeliet, og på denne måde gengive det, som så længe har været borte fra jorden. Og hvorsomhelst deres stemmer høres forkynde denne proklamation i Jesu navn, således som han har befalet dem, dér er folket forpligtet til at omvende sig og lade sig døbe. Og den, der omvender sig og bliver døbt, skal blive frelst, og den, som ikke tror deres vidnesbyrd og omvender sig og lader sig døbe, skal blive fordømt, af den simple grund, at Gud har sendt dem ved åbenbaring med selve dette budskab netop til denne generation, og den, som forkaster den mindste af Guds tjenere, fornægter ham, som sendte ham, og derfor er de under fordømmelse fra den tid. Men det budskab, som Gud har sendt disse mænd med, er kun bindende for den slægt, som det er sendt til, og er slet ikke bindende for dem, som er døde, før det kom; heller ikke vil det være bindende for nogen slægt, som skal komme efter, med mindre Gud oprejser mænd og sender dem med det samme evangelium, og så vil den slægt, til hvem han sender dem, blive frelst eller fordømt, eftersom de modtager eller forkaster deres vidnesbyrd.

Man stiller os ofte det spørgsmål: »Når Gud har sendt mænd med visse sandheder, som er bindende for menneskene, og

uden hvilke de ikke kan blive frelst, hvad vil der så blive af de gode mennesker, som er døde før dette budskab kom?« Jeg svarer, at dersom de adlød det budskab, som Gud sendte til deres egen generation, så vil de blive frelst, men hvis ikke, vil de blive fordømt. Men hvis Gud ikke sendte noget budskab til hin generation, da har de ikke forkastet noget, og følgelig er de ikke under nogen fordømmelse; de vil derfor opstå til doms over denne slægt og fordømme den, thi hvis de havde fået samme velsignelser, som nu tilbydes os, ville de uden tvivl have modtaget dem med glæde. Årsagen til fordømmelse er i alle tidsaldre aldrig andet end forkastelse af det budskab, som Gud sender til dem, medens de foregiver at holde fast ved det, som han sendte i tidligere tider.

Ve eder, I skriftkloge og farisæere, I øjenskalke! I pryder profeternes grave og siger: »Havde vi levet i vore fædres dage, ville vi ikke have stenet og dræbt profeterne, som de gjorde.« Men I er selv vidnesbyrd om, at I tillader eders fædres gerninger, thi de dræbte profeterne, og I pryder deres grave. Dette var Frelserens vidnesbyrd blandt jøderne, som foregav at holde fast ved deres fordums profeter og på samme tid forkastede Jesus og hans apostle. Og således er det også nu i det nittende århundrede. I såkaldte kristne pryder Messias's og hans fordums apostles grave, og bygger endda prægtige kirker til minde om dem og kalder dem Sankt Pauls Kirke, Sankt Petri Kirke, Sankt Johannes Kirke o. s. v., og I siger: »Hvis vi havde levet i apostlenes dage, ville vi ikke have stenet og dræbt dem.« Men I er selv vidner til, at I tillader, at jeres fædres gerninger udførtes, thi de dræbte apostlene, og I bygger kirker til ære for dem, medens I samtidig ville lukke døren for en profet eller en apostel, hvis han trådte frem og bar vidne om det, Gud havde sendt ham for at bevidne; thi I siger, at der skal ikke mere være profeter eller apostle på jorden, og I kalder ham uden videre for en falsk profet; og hvis pøbelen rejser sig og dræber ham, eller sætter ild på hans hus eller ødelægger hans ejendele, vil I enten glæde jer derover eller ganske roligt bifalde gerningen eller måske råbe: »Falske profet!«, medens der fra pressen og prædikestolene flittigt udbredes alle slags løgne om ham. Ve jer, I præster, farisæere og øjenskalke! Men opfyld kun jeres fædres mål: thi som de gjorde, sådan gør I. Hævnen hører Gud til, han vil hastigt komme frem til hævn for at befri sine udvalgte, som anråber ham dag og nat.

Men vi må tilbage til vor emne: Åbenbaring. »Der er intet skjult, som ikke skal blive åbenbaret, og intet hemmeligt, som ikke skal blive kendt«. Dette var en af Frelserens ytringer. Og endvidere, »Herrens kundskab skal dække jorden, ligesom vandet skjuler havets bund.« Nu vil jeg spørge, hvorledes skal denne store forandring ske? Jeg ved ingen bedre måde at besvare

dette spørgsmål på end at anføre Herrens egne ord i Nephis profeti, Mormons Bog, 2 Nephi 29:11—14: »Thi jeg befaler alle mennesker, både i øst og vest og i nord og syd og på øerne i havet, at de skal skrive de ord, jeg taler til dem; thi ud af bøgerne, som skal skrives, vil jeg dømme verden, enhver efter sine gerninger, efter det, som er skrevet. Thi se, jeg skal tale til jøderne, og de skal skrive det, og jeg skal også tale til nephiterne, og de skal skrive det, og jeg skal også tale til de andre stammer af Israels hus, som jeg har ført bort, og de skal skrive det, og jeg skal også tale til alle folk på jorden, og de skal skrive det. Og det skal ske, at jøderne skal få nephiternes ord og nephiterne jødernes ord; og nephiterne og jøderne skal få Israels tabte stammers ord, og Israels tabte stammer skal få nephiternes og jødernes ord. Og det skal ske, at mit folk, der er af Israels hus, skal samles hjem til deres ejendomsland, og mit ord skal også samles til eet. Og jeg vil vise dem, der strider mod mit ord og mod mit folk, som er af Israels hus, at jeg er Gud, og at jeg gjorde pagt med Abraham, for at jeg ville ihukomme hans sæd for evigt.«

SLUT

Brev fra Amerika

St. Anthony, Idaho, 15. oktober 1953.

Til mine kære søskende og venner i hele Danmark!

Jeg vil gerne gennem »Stjernen« sende jer alle mine bedste hilsener og ønsker. Først og fremmest vil jeg gerne takke alle dem, der har skrevet så venlige breve til mig, efter at jeg er vendt hjem fra det kære, dejlige Danmark.

Jeg ville gerne skrive til hver eneste af jer, men da jeg er sikker på, at I alle ved, jeg ikke kan skrive på dansk, hvad jeg er meget ked af, måtte jeg skrive på engelsk, og det ville ikke være af interesse for jer.

Ord kan ikke udtrykke, hvor meget jeg savner jer allesammen. Hvor ville jeg gerne have været med i Odense, da den nye kirkebygning blev indviet.

Den danske mission har fostret mange gode mennesker, som har været en stor velsignelse for kirken. Deres eksempel og deres trofasthed har været et middel til at sprede dette det eneste sande evangelium til alle dele af jorden. Efterhånden som vi ser kirken vokse, vokser vort vidnesbyrd sig stærkere, ja, i sandhed, den lille sten, som Profeten Daniel talte om, ruller hurtigere og hurtigere, og flere folk bliver overbevist om, at denne kirke, der er kendt som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, virkelig er den samme, som blev oprettet af vor elskede Frelser, da han var her på jorden. Jeg håber og beder, at alle I, som har modtaget evangeliet og har

fået et vidnesbyrd om, at det er sandt, altid vil være klar over, at den *største* velsignelse, som kan komme til Herrens børn her på jorden og i det kommende liv, er kommet til jer, fordi I har modtaget evangeliet og er blevet medlemmer af den *eneste sande kirke på jorden*.

Hvor er jeg glad for, at det har været mit privilegium at rejse til de forskellige nationer på jorden og forkynde det evige evangeliums sandheder. Siden jeg er kommet hjem, har jeg i høj grad glædet mig over at have haft lejlighed til at høre vidnesbyrd fra Herrens tjenere, hans profeter og apostle, således som vi hørte det ved den nylig afholdte general-konference.

Jeg har haft meget travlt, siden jeg kom hjem, idet jeg er blevet kaldt til forskellige stave og wards for at tale, og når jeg gør det, er jeg altid stolt af at omtale det kære Danmark, dets skønhed og dets dejlige befolkning.

Den 8. og 9. august var der skandinavisk konference i Provo. Det var en vidunderlig oplevelse. Mange af dem, der har forladt Danmark og især fra den sidste tid, var der. Jeg glædede mig meget over at træffe mange af dem. Søndag efter det afsluttende møde ved general-konferencen var der også en skandinavisk konference i Assembly Hall på Tempelpladsen, og der var stuvende fuldt af skandinaver. Atter traf jeg mange fra Danmark, og også her blev jeg bedt om at tale. Ældste LeGrand Richards af De Tolvs Råd var sammen med os og repræsenterede kirkens generalautoriteter.

Jeg er glad for at kunne fortælle, at alle dem, jeg har mødt her og som er kommet fra Danmark, synes lykkelige og taknemmelige for at være her.

Til slut vil jeg gerne igen udtrykke min tak for al den venlighed, som I kære mennesker i Danmark viste mig. Jeg skal aldrig glemme jer. Jeg vil også gerne til slut endnu en gang bære mit vidnesbyrd for jer. I har hørt det mange gange, og jeg bevidner, at det er sandt. Mine erfaringer fra Danmark og efter at jeg er kommet hjem har styrket det. Aldrig i mit liv har jeg tydeligere vidst, at Herren igen har talt fra himlen og gengivet sin kirke for sidste gang, og som dens grundvold oprettet profeter og apostle, og jeg bærer ydmygt vidnesbyrd for jer, at de vil blive der, til Herren selv og hans enbårne Søn Jesus Kristus skal komme til jorden og de retfærdige slutte sig til dem og leve på en ny jord, som oprettes gennem deres magt og herlighed.

Må vi leve således, at vi vil være blandt dem, som Faderen vil være lykkelig over at kalde sine trofaste og sande følgesvende. Glem ikke, at evigt liv er den største gave, Herren kan give sine børn, men kun gennem vor trofasthed vil det blive vor lykkelige lod. Må dette være alle de menneskers lykkelige lod, som har modtaget evangeliet, og må de hellige i Danmark være blandt dem, som han vil kalde sine velsignede.

Jeres hengivne ven og broder *William M. Hansen*.

Jule-legende

Der var engang et lille barn, som juleaften vandrede gennem gaderne i en stor by helt alene.

Der var mange fædre og mødre, som skyndte sig hjem med masser af pakker til deres børn, og nogle kørte forbi i fine vogne, den ene efter den anden, for at komme hjem og fejre den dejlige fest sammen med deres børn.

Dette lille barn syntes ikke at have noget hjem, men vandrede op og ned og så ind ad vinduerne og stirrede på lysene. Ingen syntes at lægge mærke til den lille undtagen herr Frost, som bed i barnets bare fødder og fingre, og herr Vind, som næsten bragte tårer frem i barnets øjne med sin blæst. Det var koldt, meget koldt den aften.

Op og ned ad gaden gik det lille barn, og alle gaderne var fulde af sne og is. Barnet havde hverken sko eller strømper på; men skønt det var koldt, var den lille glad, for det var juleaften, og hele verden syntes også at være glad.

Allevegne strømmede lyset ud af vinduerne, og hvis man kiggede ind, kunne man se de smukke lys og juletræerne. I nogle af husene var træerne fyldt med gaver til børnene, og et sted, hvor barnet kiggede ind, sprang børnene omkring og legede, og deres muntre latter lød så højt gennem huset, at det kunne høres gennem de tykke mure og døre helt ud på gaden.

Det lille barn var glad, ligesom de var, og klappede i hænderne og sagde: »Åh, de er så lykkelige derinde! De vil sikkert dele med mig og lade mig komme ind i det varme, dejlige værelse og synge og lege«.

Og de små fødder trippede op ad den store, brede trappe, og uden frygt bankede barnet let på døren.

Og døren åbnedes.

Der stod en høj tjener.

Han så på det lille barn, men rystede bedrøvet på hovedet og sagde: »Gå ned ad trapperne. Der er ikke plads til dig herinde«. Han så så bedrøvet ud, da han sagde det, for han tænkte sandsynligvis på sine egne små børn derhjemme og var glad, fordi de ikke var ude i kulden.

Gennem den åbne dør skinnede et lys — åh, sådan et strålende lys — og der var så dejligt varmt!

Men barnet vendte om og gik ud i kulden og mørket og forstod ikke, hvorfor tjeneren talte således; for børnene ville sikkert have været glade for at få en ny legekammerat, som kunne tage del i deres glade juleaften.

Men børnene vidste ikke, at det lille barn havde banket på.

Gaden syntes koldere og mørkere for barnet end før, og de oplyste vinduer var ikke nær så strålende, fordi barnet var bedrøvet. Men alle steder, på begge sider af den brede gade, strømmede lyset ud,

og det var næsten lige så lyst som om dagen; og den skønhed, der var alle steder, gjorde det lille barn glad igen.

Den store by var fuld af lykkelige hjem den aften, og kulden udenfor var helt glemmt. Alle tænkte kun på den glade juletid, og uden tvivl troede de, at hvert eneste menneske i hele den vide verden også var lykkelig.

Længere og længere bort, helt ned, hvor husene ikke var helt så store og smukke, vandrede det lille barn. Der syntes at være børn i næsten alle husene, og de dansede og var lystige; der var juletræer i næsten hvert eneste hus med smukke dukker og legetøj; der var trompeter og billedbøger og alle andre slags deilige ting; og et sted hang der et sødt lille lam, lavet af hvidt uld, til et af børnene.

Barnet, som var standset foran vinduet, så og så på det smukke legetøj, og idet han krøb helt hen til ruden, bankede han let på den. En lille pige kom hen til vinduet og så ud på den mørke gade og fik øje på barnet. Men hun rynkede blot panden, rystede på hovedet og sagde: »Kom igen en anden gang, for vi kan ikke tage os af dig nu«, og så gik hun igen.

Det lille barn vendte tilbage til kulden og gik bedrøvet videre, idet han sagde: »Vil slet ingen dele den deilige jul med mig? Lyset er så strålende, og jeg holder så meget af det!« Barnet vandrede videre og videre, og kunne nu næsten ikke se lyset for tårer.

Gaden blev mørkere og smallere; længere og længere travede den lille. Det blev sent. Barnet mødte næsten ikke en eneste, medens han gik, og hele den ydre verden var stille og kold.

Foran ham viste der sig pludselig en enkel, klar lysstråle, som skinnede lige gennem mørket ind i barnets øjne. Barnet smilede og sagde: »Jeg vil gå hen og se, om de vil dele deres jul med mig«. Idet han skyndte sig forbi alle de andre huse, gik den lille lige hen til vinduet, hvorfra lyset strømmede ud. Det var sådant et fattigt, lille, lavt hus, men barnet så kun lyset i vinduet, for der var hverken gardiner eller skærm for. Hvor tror I, lyset kom fra? Fra et lille bitte tællelys! Men for den lille vandrer syntes det lige så klart som solen. Det var, fordi barnet var glad igen. Lyset var anbragt i en gammel kop med knækket hank, og i den samme kop var der stukket en lille grangren, og det var alt det juletræ, de havde.

Og hvem tror I, der var i huset?

En yndig moder med et lille barn på skødet og en lille pige ved siden af sig. Børnene så begge ind i deres moders ansigt og lyttede til hendes ord. Nogle få stykker kul brændte på ilden, hvad der gjorde det lyst og varmt derinde. Barnet krøb nærmere til ruden og bankede. De lyttede alle.

»Skal jeg åbne døren, moder?« spurgte den lille pige.

»Ja, selvfølgelig, mit barn. Ingen må være ude i kulden på den dejlige juleaften. Luk døren op, og lad den fremmede komme ind«.

Døren blev åbnet på vid gab, og den lille pige så ud i mørket; da hun så barnet, rakte hun sin lille hånd ud for at hjælpe. Barnet kom

ind — ind i lyset og varmen. Så rakte moderen sin hånd ud og rørte ved det lille barn. Børnene sagde: »Du kære lille barn, du fryser jo, kom og lad os varme dig og elske dig, og så skal du have noget af vor jul!«

Den lille krøb ned fra sin moders skød, og hun trak den lille fremmede hen til sig, og børnene stod ved hendes knæ, og de varmede de kolde hænder og fodder og gned dem, og glattede de ugledede krøller, og kyssede barnets ansigt; moderen lagde armen om alle de tre små børn, og lyset og ilden skinnede over dem alle, og alt var så stille.

Og moderens milde stemme talte ud i stilheden: »Kære børn,« sagde hun, »skal jeg fortælle jer den virkelige julehistorie?«

Børnene sagde »ja«, og moderen begyndte:

»For mange, mange år siden, netop på denne aften, var nogle hyrder ude på marken og vogtede deres får. De små lam sov, og de store sov også. Stjernerne skinnede strålende og klart over deres hoveder, og alt var stille nedenunder. Hyrderne sad ved siden af hinanden uden at sige noget, lænede sig mod deres stokke og rørte sig næsten ikke.

Pludselig viste der sig et strålende lys rundt om dem gennem mørket; de vidste ikke, hvad det var, og de blev alle bange.

Så kom en engel, hvid og skøn, hen til dem gennem lyset og sagde til dem, at de skulle ikke være bange, for der skulle komme stor glæde og fryd til hele verden. Det var et lille barn, som skulle blive deres konge og frelse dem fra alt ondt og al lidelse og gøre meget godt for dem og alle andre mennesker. Engelen viste så hyrderne, hvor de skulle finde ham, og sagde, at han ville være svøbt og ligge i en krybbe.

»Og pludselig var der med engelen en mangfoldig himmelsk hærskare, der lovpriste Gud og sagde: Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag«. Og et vidunderligt lys var over dem, og da engelen igen havde forladt dem og var vendt tilbage til himmelen, sagde hyrderne til hinanden: »lad os gå hen og se dette barn, som engelen har fortalt os om«.

Og så forlod de deres lam, som sov på marken, og tog deres stokke i hænderne og gik afsted.

Det var en lang vej, men en strålende stjerne lyste foran dem, og de fulgte den lige til det sted, som engelen havde fortalt dem om. Og de fandt det lille barn liggende i krybben, og da de havde set ham, fortalte de alle de folk, som kom for at se barnet, om, hvad de havde set den nat på marken, og hvorledes engelen havde fortalt dem, at de skulle gå hen og se barnet, og om det vidunderlige lys, som havde forskrækket dem; og hvorledes den himmelske hærskare havde sunget. Alle, der hørte det, undredede sig over de ting, som hyrderne fortalte dem. Det lille barns moder var meget glad og huskede alle disse ting.

De venlige hyrder forlod barnet og gik tilbage til deres hjord og fortalte alle, de mødte, om det lille barn.

De kaldte barnet Jesus, og barnet voksede op og blev stærk og smuk, og Jesus lærte hele verden, hvordan de skulle elske hverandre og være gode, ligesom vor Fader i himmelen er god og elsker os.

Moderens blide stemme tav. Lyset i værelset var blevet klarere, indtil det nu skinnede som solen; fra gulv til loft var alt lyst som om dagen. Og se, da de små børn vendte sig om for at se på det fremmede lille barn, var moderens skød tomt; der var intet at se; barnet var borte, men lyset var stadig i værelset.

»Børn«, sagde moderen roligt, »jeg tror, vi har haft det rigtige Jesusbarn hos os i aften«. Og hun trak sine to små børn ind til sig og kyssede dem, og der var stor glæde i det lille hjem.

Fra »A Story to Tell«.

Mormonernes Jerusalem - byen ved den store saltsø

Salt Lake City — en renslirket by, der først og fremmest er mormonernes hellige stad, men byder turisterne udsøgt service.

I mange af de social-demokratiske blade Danmark over har der fornylig været en stort opsat artikel om »Mormonernes Jerusalem — byen ved den store saltsø«, skrevet af A-pressens udsendte medarbejder, redaktør Helmer Sørensen. Artiklen var i alle blade forsynet med store billeder fra Salt Lake City, bl. a. med templet. — Vi bringer hermed et uddrag af artiklen.

Mellem Rocky Mountains nøgne bjergrygge ved den salte Salt Lake ligger mormonernes højborg, Salt Lake City. Byen ligger på det sted, hvor man kun har kunnet vente ufrugtbarhed og et minimum af liv. Det var her, Brigham Young i 1847 grundlagde staten Utah, der senere blev en af de 48 amerikanske stater. Brigham Young havde ført sine tilhængere, der måtte gennemgå frygtelige trængsler, før de nåede frem til Salt Lake-dalen, gennem det meste af Amerika. Ingen steder ønskede man mormonerne, der havde gjort sig mest kendt gennem flerkoneri. Det tillades ikke mormonerne i dag, idet det er i strid med den amerikanske stats love, og heller ikke bevægelsen som sådan har meget at hente hjem ved, at en mand kan tillade sig at holde flere koner.

Midt i denne ørken blev mormonernes by grundlagt, Salt Lake City, og det varede ikke længe, før en by begyndte at rejse sig. I virkeligheden var mormonerne flittige og arbejdsomme mennesker. Tanken om at skulle møde sin kone eller mand efter døden og fortsætte familielivet, som det havde formet sig på jorden, tiltalte bevægelsens tilhængere.

Det var Joseph Smith, der startede denne ejendommelige bevægelse.

Joseph Smith var ikke mere end 14 år, da han fortalte, at en engel havde vist sig for ham. Joseph fandt svaret på sine spørgsmål i Jakobs brev i Det nye Testamente, hvor der står i 1. kapitels vers 5: »Men hvis nogen fattes visdom, han bede derom til Gud, som giver alle gerne og uden bebrejdelse, så skal den gives ham«. En tidlig forårsmorgen i 1820 satte drengen sig i en lille lund i nærheden af hjemmet og bad Gud om visdom, og ved den lejlighed, fortæller han, fik han sit syn. Han fortæller, at synet viste sig for ham i et lyshav, der var som solen, og i lyset så han to skikkelser. Den ene spurgte om hans navn og sagde så til den anden: »Det er min elskede Søn. Hør ham!«

De samme engle sagde ham, at han ikke skulle slutte sig til nogen af de bestående kirker. Da drengen fortalte om sit syn, trak man på smilebåndet, men tre år senere fortalte han, at han havde haft endnu et syn, og at han nu var blevet, som han sagde, »et nyt vidne for Kristus«.

Men det var altså denne Joseph Smith, der blev grundlæggeren af den bevægelse, som vi bedst kender som Mormonerne eller De sidste dages hellige. I sit syn havde den unge bondedreng også fået overgivet Mormons bog, som blev oversat og nu sidestilles med Bibelen — eller som mormonerne selv siger: et uundværligt supplement til den hellige bog.

I 1830 organiserede Joseph Smith sin kirke. Tilhængerne af den mærkelige lære blev forfulgt af anderledes tænkende. Mange anså Joseph Smith for en gal mand eller svindler, men tilhængere fik han, og de kom ud for samme forfølgelse, som han selv var blevet udsat for. Smith besluttede at flytte med sine tilhængere, og rejsen gik nu ustandseligt fra stat til stat — fra New York til Ohio, fra Ohio til Missouri, fra Missouri til Illinois, fra Illinois til Rocky Mountains, hvor mormonnerne endelig fandt fred.

Da Joseph Smith døde, efterfulgte Brigham Young ham som bevægelsens leder. Smith døde, før de forfulgte mormoner var nået frem til den store saltsø, og det var Brigham Young, der skulle vælge stedet, hvor mormonerne endelig kunne slå sig ned.

Og ikke så snart havde mormonerne begyndt deres tilværelse i det store gølge øde, for de begyndte at organisere deres kirke. Brigham Young synes at have været en stor organisator. Fra seks medlemmer i 1830 voksede tilslutningen til mormonismen, og i dag omfatter bevægelsen mere end en million medlemmer. Der findes mormoner jorden over, men Salt Lake City er det store hovedkvarter — mormonernes hellige by, som bedst kan sammenlignes med jødernes Jerusalem.

Midt i Salt Lake City ligger mormonernes helligdom omkring en smuk grøn plads med skyggefulde træer, Temple Square har man kaldt denne plads. Det er mormonernes allerhelligste, og da det er

forbudt mormonerne at ryge, er al tobaksrygning på pladsen absolut forbudt for alle besøgende.

Fra Temple Square udgår alle Salt Lake Citys hovedgader. Tempelpladsen er byens centrum. Her ligger tabernaklet og templet, og hver eneste dag i turistsæsonen besøges stedet af tusinder af turister. I løbet af et år har man over een million turister. Man kommer frit rundt under kyndig vejledning — der tages ingen entré.

Ude fra minder tabernaklet nærmest om en stor badmintonhal. Det er omkring tabernaklet, turistattraktionerne grupperer sig. Her findes et stort orgel, og her giver mormonkoret koncerter.

Templet derimod har man kun adgang til, hvis man virkelig er mormon. Det er umuligt at komme indenfor dets mure, hvis man ikke er medlem af bevægelsen, så det er lukket land. Her foregår dåbshandlingen, og her foregår brylluppet — ingen udenforstående har adgang til disse handlinger.

Allerede fra klokken syv morgen begynder omvisningerne af turisterne, og samtidig spilles der sagte orgelmusik, der kan høres over hele det store terræn gennem højtalere. Man hører dem næsten ikke, men musikken er med til at skabe en særpræget stemning om mormonernes hellige plads.

Hver halve time forer velinformerede turistførere de besøgende gennem bygningerne omkring Temple Square.

Akustikken i tabernaklet er ualmindelig. Man kan i 100 meters af-

stand tydeligt høre, når en mand børster støvet af sin jakke — det er den måde, man demonstrerer akustikken på. Akustikken betyder naturligvis ikke så lidt, når orgeltonerne og sangernes stemmer bruser i det store lokaie.

Ligesom tabernaklet er også orglet i det store rum bygget i pionerdagene, og Brigham Young fik en kendt orgelbygger til at udarbejde planerne for et orgel. Man brugte de bedste materialer, og det lykkedes allerede fra begyndelsen at få et orgel, der hurtigt blev berømt i Amerika. Ganske vist indeholder det store orgel visse »narrestreger«, som minder om et kino-orgel, men der kan spilles virkelig fine ting på det. Flere gange er orglet blevet udvidet og moderniseret — sidst i 1948—49. Der er fire manualer og 11.000 orgelpiber. Det er et orgel, som mormonerne er meget stolte af, og det skal da også høre til de bedste i De Forenede Stater.

Hver dag i turistsæsonen bliver der givet koncerter på det af tabernaklets tre organister. I tre kvarter får man midt på dagen en orgelkoncert, der måske nok er lagt til rette efter amerikansk smag, men der bliver spillet mesterligt på det.

Det store mormonkor består af 375 kvinde- og mandsstemmer. Koret er berømt over hele Amerika, og er man så heldig at kunne overvære en af korkoncerterne, så har man fået et indtryk af, hvordan der virkelig kan synges. Koret blev også oprettet for mange år siden. Det var ligeledes Brigham Young, der organiserede den del af bevægelsen — i det hele taget var Young mormonkirkens store organisator. Gennem årene har mormonkoret oparbejdet en standard, så det hører til de bedste i Amerika. Alle musikelskende amerikanere har grammofonplader med mormonkoret. Naturligvis synger koret først og fremmest til gudstjenesten i tabernaklet, men også i amerikansk radio har man lejlighed til at høre det store kor, der er ualmindelig vel sammensunget.

Mormonernes egentlige helligdom er ganske givet templet, der som nævnt er lukket for andre end mormoner.

Den store mormonkaravane havde ikke mere end afsluttet sit tog over de ugæstfrie og nøgne præriesletter, før Brigham Young besluttede, at nu skulle der bygges et tempel. Det skete fire dage efter ankomsten til dalen ved den store saltsø. Han gik straks i gang med at søge efter et sted, hvor templet kunne bygges, og han besluttede sig som sagt hurtigt.

Opførelsen af templet begyndte 1853. Store granitblokke blev af okser trukket til tempelpladsen, og kirken hviler på en grund af hårde granitsten. Det tog fyrretyve år at bygge templet, men i 1893 var det færdigt og blev indviet. Med sine seks tårne knejser det som et var-tegn over den ejendommelige by.

I dette tempel lærer man altså, at tilværelsen efter døden fortsættes. Mennesket fortsætter i det andet liv som en personlighed som her på jorden. Ægteskabet afbrydes kun af døden, men også det fortsættes. Ægteskabet er evigt, siger mormonerne. Mand og kone bliver ikke

alene gift for dette liv, men også for et liv efter døden. Det gælder også for børnenes vedkommende, der vil blive genforenet med deres afdøde forældre . . .

Tempelpladsen er så absolut det centrale i Salt Lake City, men der leves også et liv udenfor helligdommens mure — jo, udenfor templet er livet præget af, at der også er anderledes tænkende. Men det er mormonismen, der fører det store ord i byen. Af Salt Lake Citys

200.000 indbyggere er de ca. 60 pct. mormoner, og af hele staten Utahs befolkning på 680.000 tilhører de 70 pct. de sidste dages hellige.

Den største bygning udenfor tempelpladsen er regeringsbygningen for staten Utah. Det er en tro kopi af Capitol i Washington, men indvendig bærer den præg af, at Salt Lake City er mormonernes by. Der er store naive vægmalerier af de første mormonpionerer, der er mindetavler for de ledende mormoner i staten, og andre steder i byen bærer byen også præg af at være en mormonstad — således hedder en af byens banker »Zions bank«.

Bystyret er præget af mormonerne, der har et absolut flertal i byens råd ligesom statens.

Der er ualmindelig rent i Salt Lake City, og på varme sommerdage åbner man for de mange brandhaner, der sidder langs fortovene, og lader vandet skylle gennem rendestenene, så de solhede gader køles af. Som i så mange andre amerikanske byer ligger der ikke papir og oldåser og flyder langs fortovene. Alt er rent og propert.

Salt Lake City er en ejendommelig by — der er noget fremmedartet over den. Ganske vist er templet alene bestemt for Mormons egne og troende børn, men man har alligevel ikke glemt turisterne, der får en ualmindelig fin service . . .

Hvor meget det egentlig betyder med den næsten overdrevne venlighed overfor turisterne, skal være usagt. Men nye troende finder vel vejen til mormonernes hellige by midt i den vestamerikanske ørken — derom er der ingen tvivl, selvom de fleste turister farer videre og nøjes med at betragte Salt Lake City som en ejendommelig by — som mormonernes Jerusalem.

Helmer Sorensen.

Distriktskonferencerne - efteråret 1953

Odense distrikt 17., 18. og 19. oktober.

Konferencen indledtes lørdag eftermiddag med et møde for Kvindelig hjælpeforenings bestyrelse under ledelse af søster Mary G. Sorensen.

Om aftenen foretoges indvielsen af Odense grens nye kirkebygning, hvoraf vi bragte et udførligt referat i sidste nummer af »Stjernen«.

Søndag morgen afholdtes præstedømmsmøde, hvor missionspræsident Junius M. Sorensen og 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ernest Anton Jensen, talte til præstedømmets medlemmer.

Samtidig afholdtes Kvindelig hjælpeforenings møde under ledelse af søster Mary G. Sorensen. Søster Hilma Skov, Nyborg, talte om Kvindelig hjælpeforenings betydning for hjemmet, og søster Mary G. Sorensen om vort ansvar som forældre. 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, talte om moderens betydning for et hjem. Imellem talerne hørte vi nogle smukke sange fra Kvindelig hjælpeforenings kor. Tilstede 32.

Konferencen fortsattes med søndagsskole kl. 10. Emnet var Matt. 5:16: »Lader således eders lys skinne for menneskene, for at de må se eders gode gerninger og ære eders Fader, som er i himlene«. De forskellige klasser præsenterede på interessant måde i tale og sang dette emne, hvorefter vi hørte fra søndagsskolens forstander, broder Terje Schiller. Efter en klaversolo blev tiden overgivet til missionspræsident Junius M. Sorensen, der ønskede at høre fra søndagsskolens lærerinder og fra nogle af brødrene, som arbejder i søndagsskolen. Tilstede 128.

Kl. 14 afholdtes nadvermøde. Efter at Kirkens og missionens autoriteter var opretholdt, fik fire nye søskende, der var blevet døbt under konferencen, håndspålæggelse, hvorefter nadveren blev omdelt. Tiden blev derefter overgivet til missionærerne. Søster Betty J. Sorensen talte over emnet »Hvor kommer vi fra?« Ældste Bent A. Jensen talte om »Hvorfor er vi her på jorden?« og søster Phyllis Aagard om »Hvor går vi hen?«. Efter en duet ved søster Thersa Ferrell og søster June Pehrson talte distriktspræsidenten, ældste Benworth S. Hansen, om betydningen af det evige liv. Tilstede 82.

Konferencens sidste møde afholdtes kl. 19. Efter den indledende sang og bøn og en sang af koret talte præsident Ernest Anton Jensen om Lære og Pagter og om Johannes Døberens mission og citerede skriftsteder fra Lære og Pagter, omtalte derefter Elias's mission og bar til slut sit vidnesbyrd om sandheden af det, der var skrevet i Lære og Pagter. Efter en sang af damekoret talte præsident Ejnar Nielsen om guddommen og omtalte folkekirkens opfattelse af guddommen sammenlignet med vor Kirkes forståelse samt hensigten med at Kristus kom til jorden. Koret sang derefter »Lad os synge om vor Frelser«, og til slut talte missionspræsident Junius M. Sorensen, der først udtalte en tak til koret og kom med nogle bemærkninger om sangkores indsats i Kirken. Talte derefter om Joseph Smiths åbenbaring samt over Lære og Pagter 18:21, »Påtag jer Kristi navn og tal sandhed med alvor«, og omtalte til slut ansvaret for den nye kirkebygning.

Distriktspræsident, ældste Benworth S. Hansen, rettede en tak til alle, der havde været med til at arrangere og tilrettelægge konferencen, hvorefter forsamlingen sang »Kom hellige«. Tilstede 86.

Konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af distriktspræsident, ældste Benworth S. Hansen.

Mandag aften afholdtes en vellykket bazar, arrangeret af Kvindelig hjælpeforening. Salen var stuvende fuld, og salget gik strygende, og som underholdning fremførtes optagelsen af det skandinaviske korsang i tabernaklet under konferencen i Salt Lake City i april 1953.

M. K.

Aalborg distrikt 24., 25. og 26. oktober.

Konferencen begyndte fredag aften den 23. oktober med en koncert af Aalborg grens sangkor.

Lørdag eftermiddag afholdtes et bestyrelsesmøde for Kvindelig hjælpeforenings bestyrelser i distriktet under ledelse af søster Mary G. Sorensen.

Lørdag aften afholdtes funktionærmøde, hvor missionspræsident Junius M. Sorensen gav forskellige instruktioner, hvorefter organisationerne gik hver til sit lokale under ledelse af medlemmer af missionspræsidentskabet og grensforstanderskabet. Tilstede ialt 63.

Søndag morgen afholdtes præstedømsmøde under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af distriktspræsident Kay L. Flinders. 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, talte over emnet »Se et stort og underfuldt værk er ved at rulle frem« og opfordrede brødrene i præstedømmet til at arbejde sammen. 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ernest Anton Jensen, talte over emnet »Gud ønskede at lave en nation ud af Israels ældster«. Tilstede 26.

Samtidig afholdt Kvindelig hjælpeforening møde under ledelse af søster Mary G. Sorensen. Søster Ejdelis Nielsen, Hjørring, talte om Kvindelig hjælpeforenings betydning for hjemmet, og søster Mary G. Sorensen om vort ansvar som forældre. Til slut talte missionspræsident Junius M. Sorensen om det store arbejde, der udføres af Kvindelig hjælpeforening. Tilstede 42 voksne og 6 børn.

Søndagsskolen begyndte kl. 10. De forskellige grene i distriktet var repræsenteret med sang og tale, bl. a. sang pigekoret fra Hjørring og Frederikshavn, og vi havde også lejlighed til at høre søskende fra Løgstør og Aars. Til slut talte missionspræsident Junius M. Sorensen om, hvorfor vi er her i dag. Tilstede 147.

Kl. 14 afholdtes nadvermøde. Efter at Kirkens og missionens autoriteter var opretholdt og nadveren omdelt, blev tiden overgivet til missionærene. Søster Elsa Hansen talte om intelligens, søster Juanita Flinders om, hvorfor vi er her på jorden, søster Elva Andersen om åndelighed, ældste Delmar Hunt om stillinger i Kirken, og distriktspræsident, ældste Kay L. Flinders, om kærlighed. Kvindelig hjælpeforenings kor medvirkede med et par smukke sange, og søster Lissy Arp sang en solo. Tilstede 82.

Konferencens sidste møde afholdtes kl. 19. Efter den indledende sang og bøn bød distriktspræsident Kay L. Flinders velkommen, hvorefter broder Christian Nielsen, Brønderslev, talte til os angående et vidnesbyrd om Jesu Kristi Kirke. Præsident Ernest Anton Jensen takkede sangkoret for de smukke sange og talte derefter ud fra »I min Faders hus er der mange boliger«, og »ikke enhver, som siger Herre, Herre, skal indkomme i himmeriges rige«. Koret sang »Kongernes Konge«, hvorefter præsident Ejnar Nielsen talte over emnet »Har vi brug for hjælp ovenfra?« Derefter talte missionspræsident Junius M. Sorensen om tempelarbejde, og til slut talte distriktspræsident Kay L. Flinders og takkede alle, der havde været tilstede under konferencen. Tilstede 197.

Konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen, og under ledelse af distriktspræsident, ældste Kay L. Flinders.

Mandag aften afholdt Kvindelig hjælpeforening bazar, hvor programmet var forskellige sange sunget under ledelse af broder Niels Jensen samt en stålbandsoptagelse af det skandinaviske kors sang i tabernaklet. Derefter var der salg og auktion af håndarbejder og des-serter. Tilstede 92.

C. H. B.

Rettelse: Vi er blevet gjort opmærksomme på, at der i referatet af konferencen i Aarhus (november nummeret, side 332) er en fejl: Under søndagsskolen var det ikke distriktets grensforstandere, der blev kaldt på, men distriktets *søndagsskoleforstandere*.

Kredslærernes budskab.

Glædelig jul!

»Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at hver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have det evige liv.

Thi Gud sendte ikke sin Søn til verden for at fordømme den, men for at verden skal frelses ved ham«. (Joh. 3:16, 17).

Det er i erindring om denne begivenhed, vi fejrer julen, og glædes over budskabet om, at Gud elsker os og ønsker at frelse os..

Derfor sendte han sin Søn for at undervise os i de love og bud, hvis overholdelse vil føre os frem til dette mål, og for at advare os mod de ting, som fører os bort fra dette mål.

Engelen sagde: ».....jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket«. (Luk. 2:10, 11).

Denne glæde var ikke forbeholdt de rige eller nogle få udvalgte, men blev forkyndt nogle jævne mænd som repræsentanter for hele det jævne folk.

Denne glæde rækker derfor også til jævne og almindelige mennesker i vor tid, til dig og mig.

Lad da denne glæde bundfælde sig i sindet og varme vort indre, så vi automatisk udstråler denne varme også til andre og derved er med til at skaffe dem en glædelig jul.

Og så vil jeg slutte for denne gang, alle har jo travlt i denne måned, så derfor gør jeg budskabet lidt kortere, men jeg vil gerne ønske alle søskende og enhver, som læser eller hører dette budskab, en rigtig glædelig jul, — må Gud velsigne os alle, at vi må føle, forstå og finde glæden over julens budskab.

Ejnar Nielsen.

Nyt fra hjælpeorganisationerne

Kvindelig hjælpeforening.

Kredslærerindernes budskab er for december måned:

»Jeg virker kun blandt menneskenes børn i forhold til deres tro« (2. Nephi 27:23).

Formål: At påvise, at tro er nødvendig for at modtage velsignelser fra Gud.

Skriften er fyldt med tilfælde, hvori tro har udført mægtige mirakler. Da Jesus vendte sig om og så den kvinde, der havde rørt ved sømmen af hans klædning, sagde han: »Vær frimodig, datter, din tro har frelst dig. Og fra samme time var kvinden frelst«.

Ved en anden lejlighed fulgte to blinde med Frelseren og råbte: »Forbarm dig over os, du Davids Søn!..... og Jesus siger til dem: Tror I, jeg kan gøre dette? De svarer ham: Ja, Herre! Da rørte han ved de-

res øjne og sagde: Det skal ske jer, som I tror! Og deres øjne åbnedes.« (Matt. 9:27—30).

Til Jareds broder sagde Jesus: ».....På grund af din tro har du set, at jeg skal påtage mig kød og blod; og aldrig er noget menneske kommet til mig med så stor tro, som du har; thi var det ikke så, kunne du ikke have set min finger«. (Ether 3:9).

Skriften beretter om mange tilfælde, hvor mangel på tro var ansvarlig for fiaskoen med at modtage de ønskede velsignelser. Da Peter spadserede på vandet henimod Mesteren, blev stormen voldsom, og han blev bange og begyndte straks at synke. »Straks rakte Jesus sin hånd ud, greb fat i ham og siger til ham: Du lidettroende, hvorfor tvivlede du?« (Matt. 14:31).

Vi læser i Matt. 13:58, at da Jesus kom til sit eget land, »gjorde han ikke mange undergerninger dér på grund af deres vantro.« Selv Kristus udførte ikke store gerninger, hvis folk ikke havde tro på ham. Apostlen Paulus erklærer:

».....Thi den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner den, der søger ham.« (Hebr. 11:6).

Drengen Joseph Smiths aldrig vaklende tro tilvejebragte synet af Faderen og Sønnen og deres budskab til ham. Han troede ubetinget på Jakobs ord, da han læste:

»Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet. Men han skal bede i tro, uden at tvivle; den, der tvivler, ligner nemlig en havets bølge, som jages og kastes hid og did af vinden.« (Jakob 1:5—6).

Vi læser i Lære og Pagter:

»Der er en lov, uigenkaldeligt fastsat i himlen før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede. Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilken den er forjættet.« (L. og P. 130:20—21).

Dette forbausende spørgsmål rinder os da i hu: Fornægter vi os selv velsignelser fra vor himmelske Fader, fordi vor tro er for svag til at bevirke retfærdighed, til at adlyde de love, på hvilke velsignelser er forjættede? Måske ville uopnåede velsignelser have været vore, hvis vi havde været i besiddelse af den nødvendige tro til at fortjene dem. Måske er vi så optaget af materielle sager og forhold, at vi forsømmer udviklingen af denne vitale egenskab, denne store troens bevægkraft?

Opnåelsen af stor tro er — ligesom alt andet, der opnås — forbundet med stadig udøvelse og dyrkning og kultivering. Vi må efterleve evangeliets love, som avler tro, og rense os for kødets svagheder, for at kanalen må holdes åben mellem os selv og kraften fra det høje. »Så snart vi åbner vort hjerte for retskaffenhedens indflydelse, giver Faderen den os til evigt liv førende tro.« (Talmage: Trosartiklerne, side 102).

Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Følgende spørgsmål er i den sidste tid flere gange blevet stillet os: »Er det rigtigt at sy, strikke eller hækle under lektie-arbejdet i Kvindelig hjælpeforening?»

Lad mig stille et andet spørgsmål her: »Når De har tilbragt timer af Deres tid med at forberede en lektie for at give den for klassen, og nogle af søstrene så sidder og syr eller strikker, ville De så føle, at der blev vist Dem den rette respekt?»

Det mindste, vi kan gøre for at vise vor respekt, er at være opmærksomme lyttere og at yde alle de bidrag, vi kan, til lektien.

Vi foreslår, at alle prøver det og ser, hvor meget mere De vil nyde tiden, og hvor meget mere værdifuld lektien vil blive. Det vil skabe en bedre følelse for alle.

JULEN

»Men det skete i de dage, at der udgik en befaling fra kejser Augustus, at al verden skulle skrives i mandtal.

(Det var den første indskrivning, som skete, mens Kvirinius var landshøvding i Syrien).

Og alle gik hen for at lade sig indskrive, hver til sin by.

Og fordi Josef var af Davids hus og slægt, drog også han op fra Galilæa, fra byen Nazaret, til Judæa, til Davids by, som hedder Bethlehem,

for at lade sig indskrive tillige med Maria, sin trolovede, som var frugtsommelig.

Og det skete, medens de var her, kom tiden, da hun skulle føde.

Og hun fødte sin Søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, thi der var ikke plads til dem i herberget.

I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord.

Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt.

Men engelen sagde til dem: »Frygt ikke; thi se, jeg förkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.

Thi eder er i dag en Frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!

Og dette skal være jer et tegn: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe.«

Og i det samme var der med engelen en mangfoldig himmelsk herskere, som lovpriste Gud og sagde:

»Ære være Gud i det højeste!

og på jorden fred

i mennesker, der har hans velbehag!«

Og det skete, da englene havde forladt dem og var vendt tilbage til himmelen, sagde hyrderne til hverandre: »Lad os dog gå til Bethlehem og se det, som dér er sket, og som Herren har kundgjort os«.

Og de skyndte sig derhen og fandt Maria og Josef tillige med barnet, som lå i krybben.

Da de havde set det, fortalte de, hvad der var blevet sagt til dem om dette barn.

Og alle, som horte det, undrede sig over det, som hyrderne sagde til dem.

Men Maria gemte alle disse ord i sit hjerte og grundede over dem.

Og hyrderne vendte tilbage og priste og lovede Gud for alt, hvad de havde hørt og set, således som der var blevet sagt til dem.«

(Luk. 2:1—20).

Ved juletid synes det for nogle at være lidt lettere at vise et venligt smil eller give et venligt håndtryk, at prøve at lytte til andres byrder eller dele med andre, der er mindre heldige.

Herrens liv var det samme altid. Et liv helliget kærlighed, forståelse og tjeneste for hans medmennesker. Han var altid villig til at tjene dag og nat, sommer og vinter, i solskin eller regn; de, som trængte til vejledning og hjælp, fandt, at han altid var den samme.

Hvis enhver af os ville antage Kristi lærdomme, hvor ville denne jord da være forandret! Lad os prøve at bære noget af julens ånd med os i de dage og måneder, der kommer. Når vi bringer lykke ind i andres liv, vil vi berige os selv lige så meget.

Må vore hjem være lykkelige i denne juletid, fyldt med Kristi ånd, som kan være en trost og vejledning i de dage, der ligger foran os.

Må ånden af »Fred på jorden i mennesker, der har hans velbehag«
dvæle i vore hjerter.

Mary G. Sorensen.

Søndag den 1. november var aftenmødet overalt i missionen overgivet til Kvindelig hjælpeforening. Fra Generalbestyrelsen i Salt Lake City var udsendt et program med emnet »Kvindelig hjælpeforening — et verdens-søsterskab«, og i de fleste grene blev dette program nøje fulgt. Vi har modtaget følgende referater:

Randers: Søndag den 1. november afholdt Kvindelig hjælpeforening sin årlige konference. Mødet begyndte kl. 19 under ledelse af præsidentinden, søster Anna Mortensen, som efter den indledende sang og bøn overgav tiden til sekretæren, søster Inger Maegård, til opretholdelse af funktionærer og kredslærerinder. Derefter bød søster Mortensen de tilstedeværende hjertelig velkommen og omtalte de aktiviteter og det arbejde, der var blevet udført i det forløbne år, samt udtalte sin påskønnelse af søstrenes arbejde og opmuntrede alle tilstedeværende søstre og venner til at komme til vore møder. Derefter sang Kvindelig hjælpeforenings kor, og vi hørte en oplæsning af skriftsteder om emnet ved søster Olga Petersen. Derefter en sang og oplæsning af en hyldest ved søster Annie Jensen, samt fire vidnesbyrd af søster Edith Rasmussen, søster Stella Christensen, søster Marie Dahlin og søster Christiane Christensen. Til slut takkede søster Mortensen de tilstedeværende og opmuntrede igen til at komme til Kvin-

delig hjælpeforenings møder, hvorefter der sluttedes med sang og bøn.

En dejlig aften, hvor de fleste, der var på programmet, ikke havde deltaget før. Tilstede 40. A. M.

København: Kvindelig hjælpeforening afholdt sin årlige konference søndag aften den 1. november. Mødet blev ledet af præsidentinden, søster Anna Andersen, som efter at funktionærerne var blevet opretholdt af sekretæren, søster Inger Larsen, bød velkommen og fortalte om arbejdet i det forløbne år. Efter en sang af Kvindelig hjælpeforenings kor under ledelse af søster Valborg Johansen talte søster Elna Andersen om emnet »Kvindelig hjælpeforening — et verdens-søsterskab« og uddybede dette på en inspirerende måde ud fra forskellige skriftsteder. Efter endnu en sang af koret oplæstes to hyldeste til vore udenlandske søstre ved søster Gerda Kragh og søster Johanne Østrup, hvorefter søster Selma Harboe, som er født i Tyskland og er det ældste medlem af Kvindelig hjælpeforening i København, sang Schuberts »Ständchen«. Til slut horte vi vidnesbyrd af fire søstre, som alle er født i eller stammer fra udlandet: søster Anastasia Valentiner, Finland, søster Solveig Als, Norge, søster Maria Carnera, Tyskland, og søster Lucille Hallam, Amerika.

Forhøjningen var smykket med forskellige nationers flag, og på talerstolen stod en lille globus, altsammen for at symbolisere, at Kvindelig hjælpeforening omfatter kvinder fra alle lande, og at vi alle er søstre, og det gjorde et dybt indtryk, da de fire søstre stillede sig ud for deres eget flag, medens de alle bar deres vidnesbyrd.

Kvindelig hjælpeforenings kor sluttede med en sang, og vi kan i sandhed sige, at det havde været et vidunderligt møde, hvor vi alle havde følt Guds ånd.

Der var 116 tilstede, og ved udgangen fik alle kvinder udleveret en skriftlig indbydelse, prydet med forskellige små flag, til at overvære Kvindelig hjælpeforenings møder. M. K.

Ungdomsforeningen)

Lukas-Evangeliet 2:8—14.

»I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men engelen sagde til dem: Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket. Thi eder er i dag en Frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren. Og dette skal være jer et tegn: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe. Og i det samme var der med engelen en mangfoldig himmelsk hærskaare, som lovprieste Gud og sagde: Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag«.

Hvor kan vi finde smukkere ord om Kristi fødsel? Hvor kan vi

finde en smukkere historie, en, som vi kan danne vort liv efter, end vor Frelseres liv? Som arbejdere indenfor G. U. F. lever vi lidt efter hans liv, vi giver af os selv for at hjælpe andre, og lærer dem om de vidunderlige ting, som er blevet givet os. Men gør vi det på en egenkærlig eller en uegennyttig måde? Udfører vi disse arbejder udelukkende på grund af den ære, som vi mener ligger i dem? Hvis vore tanker er således, burde vi ikke sidde i disse ansvarsfulde stillinger. Det kræver en stor personlighed at arbejde i Herrens tjeneste og gøre det på en uegennyttig måde, kun at tænke på andre og hvad man kan gøre for at hjælpe andre på livets sti.

Stil Dem selv dette spørgsmål: Hvilken slags lærer er jeg? Er jeg en af dem, der hjælper andre på de ujævne stier, eller sidder jeg tilbage og lader andre få alle disse vidunderlige velsignelser?

På denne vidunderlige tid af året vil vi i Hovedbestyrelsen gerne ønske jer alle glædelig jul og bede, at Herrens velsignelser vil være med jer alle i det vidunderlige værk, han har givet os at udføre. Hvor kan vi finde mere lykke her på jorden end ved at udføre Herrens værk?

Lad mig leve i mit hjem ved vejens side,
hvor mennesker går forbi.
Der er gode og onde, der er svage og stærke,
kloge og dumme — som vi.
Hvorfor skal jeg da hos spotteren sidde,
slynge kyniske ord derhen,
nej — lad mig leve i mit hjem ved vejens side
og være menneskets ven.

Ungdomsforeningens hovedbestyrelse.

Søndagsskolen.

Endnu engang er det den tid på året, hvor verden fejrer Kristi fødsel. De foregående par år har verden været syg og bedrøvet, men fremtiden ser mere klar ud, end den før har gjort. For de folk i verden, der har had og mistillid i deres hjerter, hvad betyder julen for dem? Betyder den det samme, som den gør for os? Jeg tror det ikke. De, som elsker Frelseren og de ting, han står som symbol for, har en større fred i deres hjerte end de, som ikke har andet end had. Gud har givet os den største gave, vi kunne få, og vi læser i Johs. 3:16: »Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortages, men have evigt liv«.

Og ved at mindes den guddommelige gave har vi fået den skik at give gaver til hinanden. Den, som giver med kærlighed i sit hjerte, og den, som modtager med glæde og gengældt kærlighed, har fulgt Mesterens eksempel. For vi må være ædelmodige med alle de gaver, som vi giver, særlig med de åndelige gaver. De, som virkelig finder julens ånd, er dem, der giver og får åndelige gaver. Vi har fået disse

gaver, og vi skulle frit give dem til andre. Ved at gøre dette, kan vi blive velsignet langt over vore største forventninger.

Lad os give af os selv og modtage disse vidunderlige velsignelser. Vi lærere giver af os selv, men er det nok? Lad os gå den ekstra mil og gøre lidt mere for andre. Fra søndagsskolens hovedbestyrelse ønsker vi jer alle den bedste jul, I nogensinde har haft, ved at give til andre.

Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Genealogisk forening.

(Fortsat fra sidste nummer).

Efter de i sidste nummer af »Stjernen« nævnte citater er det interessant at lægge mærke til, at tilværelsen for de hedengangne beskæftiger menneskene så meget, at det oprører dem, hvis det virkelig skulle være tilfældet, at der ikke var nogen frelse for dem, der gik bort uden at være kendt med evangeliet, og det er da ganske berettiget at opstille det spørgsmål, hvorledes et menneske med et medlidende hjerte i brystet, et menneske, der har evnen til at tænke, kan forestille sig, at utalte hærskarer af både døde og levende skulle kune være uden håb efter døden. Hvorledes kan vi forene en sådan opfattelse med hvad vi lærer om Gud og Kristus i den hellige skrift eller med vore egne indre erfaringer og følelser, og hvorledes kan vi nyde et eneste øjeblikks lykke i denne verden — selv om vi er aldrig så sikker på vor egen sjæls frelse — når vi har den tro, at så mange af-døde er uden chance for at kunne opnå den samme frelse.

Det er åbenbaret til os, at »Gud er kærlighed«, at »det er det evige liv at kende ham«, og at det er hans vilje, at ikke en eneste sjæl skal fortabes, at »ligesom alle dø i Adam, så skulle og alle levendegøres i Kristus«, men hvor længe mennesket kan vedblive endog efter døden at modsætte sig hans vilje, og hvor længe det kan vedblive i den åndelige død, som adskillelsen fra Gud er ensbetydende med, det er en af de hemmeligheder, som Gud ikke har åbenbaret. Så meget er dog sikkert, at menneskets skæbne ikke er absolut og uigenkaldeligt beseglet ved døden. Vi tror ikke, at menneskets fremadskriden ophører med døden, men derimod, at mange, som ikke har hørt Kristus her, vil høre ham der. Vi tror, at i det næste liv vil Guds barmhjertighed nå mange, der — så vidt vi kan se — er døde i en fortabt og uigenfødt tilstand.

Vi ved, at Kristus gik og prædikede for ånderne i fængslet, og vi har grund til at håbe, at eftersom evangeliet således var forkyndt »til dem, der var døde«, vil enhver sjæl på en eller ande måde blive delagtig i Guds barmhjertighed endog efter døden.

Lad os Sidste Dages Hellige indrette vort liv og tilværelse til udførelsen af det sjælefrelsende arbejde for de afdøde, og derigennem sikre os de velsignelser, der er forbundet med dette arbejde.

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Primary.

For mange mennesker er julen den tid, hvor vi giver og modtager gaver og fejrer den på andre måder. Men for os i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige betyder den meget mere. De fleste folk i verden tænker kun på julen som en højtid, de skal fejre, og de ved ikke, hvorfor de fejrer den. På denne særlige tid af året bør vi tænke på andre og prøve at hjælpe dem, så meget vi kan, og vi bør også tænke på Kristus, og hvad han har gjort for os. Vi bør genopfriske vor hukkommelse ved at læse den vidunderlige historie om hans fødsel og hans liv. Vi som Primary lærerinder har en glimrende lejlighed til at lære børnene, hvorledes de skal leve ligesom han og til at lære dem om hans liv. I lærerinder, læs for jer selv den vidunderlige fortælling, gennemlev den, som om I var der, og giv den så til børnene, som om I selv har været vidne til den.

Vi i hovedbestyrelsen ønsker jer alle den dejligste og mest vidunderlige jul, I nogensinde har haft.

»Kristi nærhed..... det er den velsignelse,
som kommer ved juletid til den, der har julen i sit hjerte«.

Primary hovedbestyrelse.

Personlige nyheder fra nær og fjern.

Fødselsdage:

København distrikt. Den 13. december fylder søster Ingeborg Jensen, Helsingør, 60 år. Hjertelig til lykke!

Amager: Den 16. december fylder søster Johanne Nielsen, Canadavej 13, 75 år. Hjertelig til lykke!

Aalborg: Den 21. december fylder broder Jean Holm Bendtsen, Dalgasgade 10, 65 år. Hjertelig til lykke!

Fra missionsmarken

Silkeborg: Den 8. november er broder Jens Enevold Nielsen blevet afløst som grensforstander, og i stedet for er ældste Peer Konnerup Kristensen blevet indsat.

Horsøns: Lørdag den 22. august blev der afholdt en lille fest i Kvindelig hjælpeforening i Horsens, og der var tilrettelagt et fint program, der bl. a. bestod af klaversoli, oplæsning, duetter og sketches, fremført af søskende fra Horsens og Vejle gren. Da underholdningen var slut, blev der solgt desserter, hvorved der indkom et

fint lille beløb. Der var 25 voksne og 14 børn tilstede, og vi var alle enige om, at det havde været en fin aften.

H. B.

Lørdag den 5. september havde GUF i Horsens arrangeret et propagandamøde for at få startet en spejdertrop. Arrangementet blev på den bedste måde støttet af 17. Aarhus trop under ledelse af tropsføreren, broder Svend Staking.

Sange og optrin, udført af Aarhus spejderne, skiftede aftenen igennem.

Der blev solgt en del forfriskninger, som indbragte en lille startkapital for vort spejderarbejde her i Horsens gren.

Aftenen sluttede med en lille svingom, og alle var enige om, at det havde været en fin-fin aften. Tilstede ca. 35.

Forhåbentligt kan der snart bringes mere nyt om spejderarbejdet i Horsens gren.

Bj.

Horsens. Lørdag den 7. november var der i vor dejlige lille sal forsamlet 61 personer til en fest, der blev afholdt til fordel for børnenes juletræ.

Vi begyndte med at synge »Vi glædes og frydes«, hvorefter vi holdt bøn. Så fulgte programmet slag i slag, og blev udført både af de ganske små og af de voksne. Der var klaversolier, forskellige sangnumre og en historie. Sidst på programmet opførte nogle af de unge piger »Margits talenter«, som viste os, hvordan vi alle har talenter, og på hvilken måde vi kan bruge dem. Efter sangen »Velsign, o Gud, dit folk« og bøn var der servering af forskellige desserter, sodavand og saftvand, og da alle var blevet mætte, blev der holdt auktion over det resterende, f. eks. blev et lille stykke lagkage solgt for kr. 10,00.

Da resultatet blev gjort op, viste det sig, at der var kommet kr. 73,02 ind til juletræsfesten, hvilket vi syntes var vældig fint. Desuden gik alle hjem fra festen glade og tilfredse med mindet om en dejlig aften.

Må Gud velsigne søndagsskolen over hele den danske mission.

K. P.

Frederikshavn: Onsdag den 21. oktober havde vi en fest for de ældre medlemmer i en søsters hjem. Vi havde en dejlig tid sammen. Først blev der sunget en del af Kirkens smukke sange, og en søster fortalte en morsom historie. Derefter blev der serveret middag, der bestod af flæsketeg og rødkål og en frugtdessert. Bordet var smukt pyntet, og alle var i feststemning. Senere blev der spillet gåse- og andespil om små gevinster. Festen sluttede ved 21-tiden med sang og bøn, og der var lejet biler til at køre de gamle hjem i. Det var en dejlig fest, som de gamle vil have glæde af at mindes, når de sidder alene. Tilstede 15.

E. C.

Bemærk! Manuskripter til næste nummer af »Stjernen« skal indsendes inden den 5. ds.

D Å B

AMAGER:

11. oktober:

Vilhelm Søren Jakobsen, døbt af ældste Victor C. Fønnesbeck, håndspåbyggelse af Kai Lykkegaard Nielsen.

ODENSE:

17. oktober:

Johanne Marie Richardt Thomsen, døbt af Chr. Klokker Hansen, håndspåbyggelse af ældste Ben S. Hansen.

Lise-Lotte Andersen, døbt af Erik Herluf Andersen, håndspåbyggelse af ældste S. LaVar Christensen.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Ordinationer:

Aarhus: 30. august: Svend Aage Staking ordineret til præst af ældste Larry D. Slaughter.

Kaj Aage Gram ordineret til præst af ældste S. LaVar Christensen.

Dødsfald:

Horsens: Den 1. oktober døde søster Agnes Kristine Gulev Madsen, 63 år gammel. Æret være søster Madsens minde!

Aalborg: Den 25. oktober døde søster Johanne Olsen, 66 år gammel. Søster Olsen blev begravet fra kirken, Valdemarsgade 2, onsdag den 28. oktober, og mange søskende og venner var mødt for at vise hende den sidste ære. Æret være søster Olsens minde!

Emigrationer:

København: Den 17. juli emigrerede Bjarne Grant Kofød til Salt Lake City, Utah.

Slagelse: Den 22. september emigrerede Jens Gunner Andersen, Emma Elise Jensen Andersen, Kai Aage Andersen og Vinni Lilian Andersen til Salt Lake City, Utah.

Missionærankomster:

Med »Stockholm« til København er følgende missionærer den 28. oktober ankommet til den danske mission:

Søster Phyllis Petersen fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

Dale Alden Hammond fra Idaho Falls, Idaho, beskikket til at arbejde i Esbjerg.

Gale Richard Jensen fra El Cerrito, Californien, beskikket til at arbejde i Esbjerg.

Robert Lee Baldwin fra Concord, Californien, beskikket til at arbejde i Amager gren.

Marion N. Davidson fra Evanston, Wyoming, beskikket til at arbejde i København.

Ronald Odell Harris fra Vernon, Utah, beskikket til at arbejde i Aalborg.

Gerald Arlyn Jensen fra Mantua, Utah, beskikket til at arbejde i Aarhus.

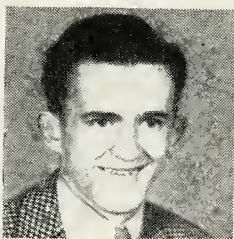
Grant Ruel Ipsen fra Malad, Idaho, beskikket til at arbejde i Randers.

Paul Maxwell Andersen fra Peoa, Utah, beskikket til at arbejde i Randers.

Vi byder de nye missionærer hjertelig velkommen til den danske mission.

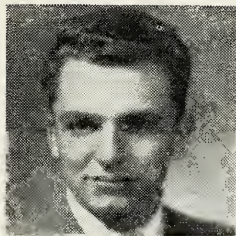
Phyllis Petersen.

Dale A. Hammond.

Gale R. Jensen.

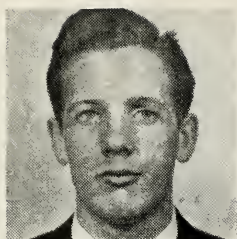
Robert L. Baldwin.

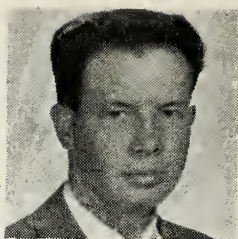
Marion N. Davidson.

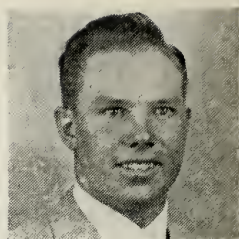
Ronald O. Harris.

Gerald A. Jensen.

Grant R. Ipsen.

Paul M. Andersen.

Missionærforflytninger:

2. november: Phyllis Aagard fra Odense til København.

7. november: Peer Konnerup Kristensen fra Randers til Silkeborg.

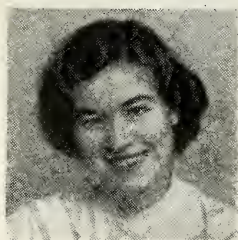
Paul M. Andersen fra Randers til Silkeborg.

Missionæraflysninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde som lokalmissionærer i København:

23. oktober: Ole C. Petersen, Henny Holmegaard og Tove Leed.

30. oktober: Knud Hentzen.

Henny Holmegaard.

Tove Leed.

Ole C. Petersen.

Knud Hentzen.